

www.hkp.cz

**RADEK
LOHYNSKÝ**

rozhovor s radním Hlavního
města Prahy

**PRAŽSKÁ
PAROPLAVBA**

za 145 let své existence
přepravila téměř 100 mil.
cestujících

ZPRAVODAJ

HOSPODÁŘSKÉ KOMORY HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY

2011

NEPRODEJNÉ

Časopis, který sluší i vašemu domovu...

LÉTO 2011 V PRAZE

UVNITŘ ČÍSLA:

Vzkříšení značky Nachfolger a rozhovor se sběratelem čokoobalů

Velké putování po Vltavě – VD Modřany, Štvanice a Troja-Podbaba

Sprádaní ovčí vlny, aneb kolovrátkům ještě neodzvonilo

ROZHOVOR:
Ing. Martin Dvořák

TEMPO TRAINING & CONSULTING a.s.

Jsme přední česká společnost zabývající se poskytováním komplexních vzdělávacích služeb a poradenstvím v oblasti rozvoje lidských zdrojů.

Komplexnost nabízených služeb doplňuje také realizace projektů spolufinancovaných z fondů EU, služby personální agentury a řada doplňkových služeb.

Proč právě TEMPO?

- Jsme vzdělávací společnost, která je akreditovaná Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy ČR, Ministerstvem vnitra ČR a Ministerstvem zdravotnictví ČR.
- V oblasti vzdělávání realizujeme jak dlouhodobé koncepční programy, tak i veřejné semináře zaměřené zejména na rozvoj manažerských a obchodních dovedností, jazyků a IT dovedností.
- Jsme akreditovaným testovacím střediskem pro ECDL testování a jsme držiteli několika ocenění v oblasti andragogiky a rozvoje lidských zdrojů.
- Od roku 1998 participujeme na řadě národních a mezinárodních evropských projektů, jako jsou např. Leonardo da Vinci, Socrates, LLP atd.
- Naše dlouholeté zkušenosti uplatňujeme v přípravě a realizaci projektů na národní úrovni, zejména v rámci projektů spolufinancovaných z programů ESF.
- Pro naše klienty zajišťujeme nábor a výběr zaměstnanců, osobnostní a odborné testování, kariérní poradenství, personální audity, atd.

Vážení čtenáři,

Léto a letní počasí nám dovolí i nějaké to příjemné lenošení, nejlépe u vody nebo někde v přírodě. Zkuste si tentokrát s sebou do tašky zabalit náš Zpravodaj, myslím, že vám bude dobrým společníkem. I jeho obsah je laděn příjemně dovolenkově: články o čokoládě, o paroplavbě, vodních dílech na Vltavě v Praze, o firmě, ve které si můžete nechat vyrobit fotografie z dovolené...

A tak jako vždy, i tentokrát Zpravodaj informuje o novinkách v Hospodářské komoře hlavního města Prahy, ať se jedná o realizované projekty nebo zásadní události, mezi které bezpochyby patřila i volba nového představenstva pražské Hospodářské komory. To, že jsem se stal předsedou představenstva, je pro mě příjemnou a zároveň velice zavazující záležitostí. Vážím si důvěry, kterou jste mi vy, členové HKP, dali a jsem plně připraven zasadit se o vytvoření co nejlepších podmínek pro vaše podnikání v hlavním městě. Co pro to chci v první řadě udělat, se dozvíte na stranách 4–5 uvnitř časopisu.

Přeji vám bezproblémové podnikání, a pokud i vy využijete léta pro svou dovolenou, ať se vydaří přesně podle vašich představ.

■ **Ing. Martin Dvořák**

Předseda představenstva HKP

1	Editorial
2–3	Z HKP
4–5	Martin Dvořák – nový předseda představenstva HKP
6	Z HKP
7	Projekty HKP
8	Představujeme členy HKP
9	Fondy EU
10–11	Novinky z HMP – radní Radek Lohynský
12–13	Česká kvalita – Fábera Systems s.r.o.
14–15	Rozhovor s osobností: Ing. Stanislav Krámský
16–17	Vzkříšení tradiční značky – Čokoláda Nachfolger
18–19	V Praze má sídlo: Pražská paroplavební společnost, a.s.
20–22	Pražská zdymadla
23–25	Netradiční podnikání: Dalin Praha, s.r.o.
26–27	Vývoj nezastaví: Happy Foto
28	Kultura

FOTO NA TITULNÍ STRANĚ:
LÉTO 2011 V PRAZE
© HKP

Zpravodaj Hospodářské komory hl. m. Prahy – 3–4/2011 Informační dvoměsíčník pro členy HKP

Vychází 6x ročně, náklad 5000 ks.

Reg. Zn. MK ČR E17859. ISSN 1803-6244

Novinová zásilka pov. ČP, a.s., OZ Praha 1, č.j. 6390/98 ze dne 14. 4. 1998

Vydává: Servis HKP, nám. Franze Kafky 7, 110 00 Praha 1, tel: 224 818 197, fax: 222 329 348, e-mail: hkp@hkp.cz, www.hkp.cz

Šéfredaktorka: Mgr. Andrea Bezděková; **Grafická úprava:** Ing. Michael Ehrlich;

Tiskové zajištění: Tiskárna Macík, s.r.o.; **Fotografie v čísle:** archiv redakce, HKP, MHMP, DPP, PVL, Choco-Story Muzeum, archiv Ing. Krámského, CPBrands, Dalin Praha;

Představenstvo HKP – předseda: Ing. Martin Dvořák; **Místopředsedové:** Ing. Bohumil Mach, Otakar Čapek, Ing. Petr Kuchár, Ing. Václav Okleštěk; **Členové:** Ing. Jitka Albrechtová, Petr Kužel, Ing. Petr Knapp, Ing. Jindřich Hess, Josef Šindelář, Ing. Zdeněk Chrdle, Ing. Filip Dvořák, Ing. Milan Fafejta, Ing. Vlastimil Navrátil, Ing. Richard Motyčka;

Dozorčí rada: Ing. Zdenka Vostrovská, CSc., Ing. Radek Lanč, Gabriel Lukáč;

Úřad HKP – ředitel: Zdeněk Kovář; **Vedoucí vnitřních vztahů:** Jana Vlčková;

Oddělení vnitřních vztahů, recepte: Liduše Schoberová; **Tisková mluvčí:** Mgr. Andrea Bezděková; **Manažer projektů rating MSP a InMP:** Jiří Svoboda; **Vedoucí oddělení vzdělávání:** Ing. David Janata; **Oddělení vzdělávání:** PhDr. Helena Malá, Aleš Levý, DiS; **Oddělení zahraničí a EU:** Ing. Barbora Kafková, Bc. Lenka Miltová; **Manažer projektů Elektronické mýtné a kontaktní místa:** Roman Pommer

Shromáždění delegátů HKP volilo nové představenstvo

6. května 2011 se ve velké zasedací síni Magistrátu hl. m. Prahy na Mariánském náměstí sešlo ke svému pravidelnému každoročnímu zasedání Shromáždění delegátů Hospodářské komory hl. m. Prahy.

Ing. Martin Dvořák poděkoval přítomným, že ho zvolili předsedou představenstva. Prohlásil, že v několika nejbližších týdnech představí konkrétní koncepci dalšího fungování HKP. Prohlásil také, že počítá s větším zapojením členských podniků do činnosti HKP, například formou podnětů a návrhů na zlepšení situace podnikatelů v Praze.

Do tisku bezprostředně po volbě řekl: „Je nutné, aby pražská Hospodářská komora získala větší prestiž nejen vůči podnikatelům, ale i vůči veřejnosti a zejména vůči tzv. decision makerům, tedy politikům, aby se stala častějším partnerem pro vyjednávání a naopak tlačila politiky do intenzivnějšího vytyčování cílů, strategií a koncepcí. Naším zájmem je vytvářet nová pole působení fungování malých, středních a velkých podnikatelů. Druhou prioritou je samozřejmě edukace a kultivace celkového podnikatelského prostředí zejména v Praze. Třetím cílem, který bych nechtěl opomenout, je tlak na úřady, aby skutečně podnikatelé mohli podnikat a netrávili svůj čas obíháním kanceláří a neefektivní korespondencí s nejrůznějšími typy úřadů, které stále častěji vymýšlejí nové obstrukce jakýmkoli formám podnikání. Tím

Shromáždění zahájil a vedl místopředseda představenstva HKP Ing. Bohumil Mach. Na programu jednání byla nejen zpráva o činnosti představenstva a Úřadu HKP, schválení účetní uzávěrky za rok 2010 a návrhu rozpočtu na rok 2011, ale také volba představenstva Hospodářské komory hl. m. Prahy.

Shromáždění delegátů HKP vyneslo z úst Bohumila Macha zprávu o činnosti představenstva HKP, jejíž znění hned nato schválilo. Poté vystoupila předsedkyně Dozorčí rady HKP Ing. Zdenka Vostrovská, CSc., aby přednesla zprávu o hospodaření HKP za rok 2010. Dozorčí rada doporučila Shromáždění delegátů HKP zprávu o hospodaření ke schválení a Shromáždění delegátů ji poté bez výjimky schválilo. Schválen byl vzápětí také návrh rozpočtu na rok 2011.

Poté bylo přistoupeno k volbě představenstva HKP. Představenstvo HKP navrholo do funkce předsedy představenstva HKP Ing. Martina Dvořáka, generálního ředitele

Dopravního podniku hl. m. Prahy. Navržený kandidát byl Shromážděním delegátů zvolen téměř sto procentním počtem hlasů.

neříkám, že není potřeba kontrola, ale stejně, jako se očekává od podnikatelů, že budou plnit svou úlohu vůči státu, i stát by měl nešikanózním způsobem plnit svou funkci směrem k podnikatelům a živnostníkům.“

V další volbě byli navrženi kandidáti do funkcí místopředsedů představenstva. Těmi se, z vůle Shromáždění delegátů, posléze stali: **Ing. Petr Kuchár** (Prominecon Grup, a.s.), **Ing. Bohumil Mach** (Centra a.s.), **Ing. Václav Okleštěk** (Euro – Trend, s.r.o.) a **Otakar Čapek** (Kolektory Praha, a.s.).

Ve třetí volbě byli Shromážděním delegátů schváleni všichni navržení kandidáti na členy představenstva HKP: **Ing. Jitka Albrechtová** (daňový poradce), **Petr Kužel** (Naxon, s.r.o.), **Ing. Petr Knapp** (ČSOB, a.s.), **Ing. Jindřich Hess** (Eltodo, a.s.), **Josef Šindelář** (SP, s.r.o.), **Ing. Zdeněk Chrdle** (AŽD Praha, s.r.o.), **Ing. Filip Dvořák** (Castullus, s.r.o.), **Ing. Milan Fafejta** (Pražská plynárenská, a.s.), **Ing. Vlastimil Navrátil** (Total Brokers, a.s.) a **Ing. Richard Motyčka** (M-Nemovitosti) a následně také členové Dozorčí rady HKP: **Ing. Zdenka Vostrovská, CSC.** (1. VOX a.s.), **Gabriel Lukač** (NeXa s.r.o.), **Ing. Radek Lanč** (soukromý konzultant).

Shromáždění delegátů poté schválilo pana Petra Kužela a pana Bohumila Macha delegáty na květnový Sněm Hospodářské komory ČR a navrhlo Sněmu HK ČR pana Petra Kužela jako kandidáta do funkce prezidenta HK ČR.

V bodu Různé Petr Kužel nejprve pogratoval p. Dvořákovi ke zvolení předsedou představenstva. Poté seznámil přítomné s návrhem novely zákona 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách, který je velice nepříznivý, není protiko-

rupční, ale korupční a Hospodářská komora ČR usiluje, aby tento návrh vůbec nebyl projednáván, a navrhuje, aby byl nejprve doplněn a opraven stávající zákon. Dále zmínil, že HK ČR předložila několik doplňujících bodů k penzijní reformě, že stále pokračuje ve svém úsilí minimalizovat byrokracii ve státní správě a že se také snaží docílit toho, aby vláda pracovala se strategií dlouhodobých plánů.

Místopředseda představenstva HKP, p. Otakar Čapek oznámil přítomným vznik Pražské rady hospodářské a sociální dohody, tzv. tripartity, jejímž místopředsedou byl zvolen. Členy tripartity jsou zástupci magistrátu HMP, Českomoravských svazů a zaměstnaneckých a podnikových svazů. Rada má zajistit Praze co nejjasněji definovaný rozvoj. Z tohoto důvodu vytvoří několik komisí, z nichž část komisí by

měla iniciovat HKP. P. Čapek vyzval přítomné, aby zvážili, zda nemají námět na vznik komisí, podněty, co by mohly komise řešit nebo zda nemají zájem vstoupit například do komisí dopravy, stavebnictví, cestovního ruchu nebo sociálních služeb.

Předseda Sekce stavebnictví při HKP p. Tvrdík přítomným oznámil, že byl primátorem hl. m. Prahy jmenován členem Pražské protikorupční rady (PRAPOR) a přiblížil činnost tohoto poradního orgánu s tím, že primátor se návrhy rady skutečně zabývá, přičemž některé z nich už dokonce přijal.

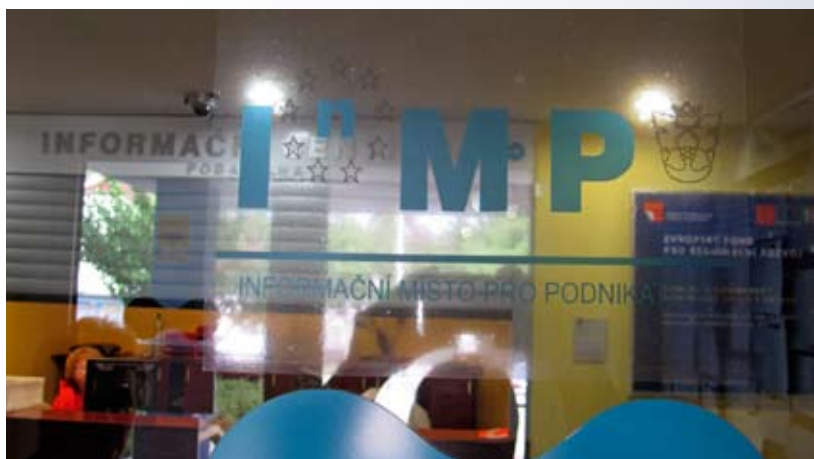
Na závěr člen návrhové komise Ing. Richard Motyčka shrnul usnesení Shromáždění delegátů. Zástupci členských firem HKP usnesení schválili a pan Bohumil Mach Shromáždění delegátů ukončil.

Nové podnikatelské centrum

V pondělí 2. května v 15:00 hodin bylo otevřeno další Podnikatelské centrum, tentokrát v budově Úřadu městské části Praha 18. Centrum funguje jako kontaktní místo Hospodářské komory hlavního města Prahy, informační místo pro podnikatele a ověřovatelská kancelář Czech POINT. Najdete ho v budově ÚMČ Praha 18, Bechyňská 639, 199 00 Praha 9.

Pevně stanovené úřední hodiny:

Po a St:	08:30 – 17:00
Út a Čt:	08:30 – 14:30
Pá:	08:30 – 10:30

Do podnikání chci vrátit pospolitost

... říká **ING. MARTIN DVOŘÁK**, počátkem května zvolený Shromážděním delegátů Hospodářské komory hl. m. Prahy do funkce předsedy představenstva

Ing. Martin Dvořák

Po svém zvolení jste si dal na představení koncepcí další činnosti pražské Hospodářské komory poměrně šibeniční lhůtu dvou tří týdnů. Podařilo se vám za tu dobu poznat HKP a její dosavadní činnost?

Nepodařilo se mi to úplně a asi to bude delší proces, než jsem si původně myslel. Jedna věc je poznat, druhá dohodnout se s reprezentanty pražské Hospodářské komory na tom, jak

a co s Komorou dál. Je spousta věcí, na kterých jsme se shodli, že fungují, spousta věcí, které sice fungují, ale je třeba přiložit pod kotel a pak také spousta věcí, které se tu neřešily, ale je potřeba je řešit. Než se na představenstvu a v odborných pracovních skupinách dohodneme na jasných prioritách a na věcech, které nás budou spojovaly a posunou Hospodářskou komoru hlavního města Prahy ve svém významu dál, ještě zabere nějakou dobu.

Rád bych, aby Hospodářská komora byla téměř povinným partnerem pro politické reprezentanty, pro jakékoli vytyčování strategií a cílů, které se bytostně dotýkají Prahy, tedy města, ve kterém žijeme, a které je jednoznačně posouváno dál kroky a fungováním podnikatelů. Je potřeba, aby si všichni uvědomovali, že podnikatelé jsou ti, kteří platí daně a plní jimi pokladny svých městských částí. Jsou to ti, kteří vytvářejí pracovní místa a v konečném důsledku zajišťují to, že Praha má nejnižší nezaměstnanost v republice a v celém širším regionu. Jsou to ti, kteří vymýšlejí a realizují projekty, které z Prahy dělají jednu z nejbohatších ekonomik celé Evropské unie. Proto si myslím, že když jedna strana přináší to, co přináší, měla by se i druhá strana více starat o to, aby Hospodářská komora a podnikatelé byli více integrováni do všech přípravných a rozhodovacích procesů.

Jak proběhla vaše první jednání s představiteli města?

Musím říct, že na mnoha věcech jsme se stoprocentně shodli, rozdílné názory se téměř nevyskytovaly. Například jedna z prvních priorit, o které diskutujeme a chtěli bychom ji posunout dál, je e-Government, tedy to, co historicky začalo na vládní úrovni, na úrovni ministerstva vnitra, z části se podařilo a z části ne, ale první kroky byly udělány. Bylo by dobré a prospěšné pro podnikatele, ale i obyvatele Prahy, aby velká radnice, ale i městské části Prahy zavedly co nejvíce činností na internet a zjednodušily vztah mezi nimi a podnikateli, ale i občany, a aby veškerá úřednická agenda byla průběžně monitorována nějakým transparentním procesem a byla vždy zpětně dokladovatelná a dohledatelná. Paradoxně zjednodušení administrativní zátěže a garance lhůt a termínů ukazuje na základě zahraničních zkušeností na to, že pomůže omezit vedlejší náklady na jednotlivé projekty a realizace jak městských částí, tak podnikatelů. A to je velmi významný parametr.

Česká republika dostala v minulých týdnech poněkud za uší v otázce platební morálky...

To, že jsme vyšli špatně, zavinil celý řetězec věcí, a já myslím, že jedna z klíčových věcí, která pomůže tohle změnit, je vymahatelnost práva. To znamená, že praxe, kdy podnikatel domáhající se svých práv čeká na soudní rozhodnutí tři čtyři pět let, samozřejmě nahrává těm, kteří pravidla dodržovat nechťejí. V okamžiku, kdy soudní procesy budou fungovat v řádech týdnů a měsíců, se zvedne i platební morálka. Žádný jiný instrument to nezmění.

Nevím, jestli platební morálka je věc, na kterou bych se chtěl zaměřit, spíš říkám rovnou, že ne. Platební morálka je o vztahu dvou obchodních stran, ale určitě by mělo patřit k dobrým mravům, že pokud nejsem schopen uhradit protistraně svůj závazek v řádném termínu, protistranu na to upozorním a snažím se s ní na toto téma jednat a dohodnout se. V historii jsem kolikrát zažil, že ve firmách, které jsem řídil, jsme nebyli schopni dostát svým závazkům, ale v tom daném okamžiku nás to přimělo, abychom protistranu přátelsky a férově upozornili a snažili se s ní dohodnout. Zaklepu to: vždy se to povedlo. Tohle je skutečně spíš otázka vymahatelnosti práva a otázka, zda špatná platební morálka je věc špatného cashflow nebo špatného záměru a podvodného podnikání. Tomu druhému bychom se měli věnovat: oddělit zrno od plev. Vytváření různých kodexů podnikání je možná jen symbolické, ale myslím si, že členové Hospodářské komory by se měli přihlásit k nějakému rozšířenému kodexu, k dodržování základních principů a atributů férového a korektního podnikatelského jednání v Praze a možná i v celé republice. Pokud ale nebude fungovat rychlá vymahatelnost práva a spravedlnost při jeho vymáhání, je jakákoli jiná práce marná, byť bychom vydávali tisíce kodexů.

Mají pražští podnikatelé nějaký nešvar, na který byste se chtěl zaměřit?

Nevím, zda se dá vypíchnout nějaký konkrétní nešvar. Nechtěl bych být tím, kdo se od začátku vymezuje negativně. Já bych chtěl naopak mluvit o pozitivních věcech. Slyšíme spoustu negativních věcí týkajících se podnikatelů na nejrůznějších úrovních, bohužel i mediálních. K tomu bych se nechtěl přidávat. Myslím, že je spíš potřeba mluvit o plusech, kladech, o tom, co všechno se povedlo, co se připravuje a co by mohlo být, kdyby podnikatelé, politici, novináři a občané fungovali pospolu. Pospolitost se totiž úplně vytratila. To bych vypíchnul jako tradiční společenský nešvar. Vyhrává negativní tón, negativní informace, negativní vztahy, což si myslím opět negativně ovlivňuje prostor pro

podnikání, mezilidské vztahy, ale i obchodní vztahy. To opravdu není dobře.

Může mít nebo má činnost sekci při HKP význam při rozhodovacích procesech o dalším směřování hlavního města Prahy?

Myšlím si, že ano, jen ty výstupy sekci musí někdo poslouchat, musí je někdo chtít slyšet a musí je také někdo vzít za své. Některé sekce fungují více, některé méně, takže asi prvním krokem bude zajistit, aby všechny fungovaly stejně, aby měly konkrétní výstupy, které se budou diskutovat uvnitř Hospodářské komory a v neposlední řadě, aby si výstupy jednotlivých sekcí vzali za své ti, kterým jsou určeni, to znamená vedení Komory a potažmo politici.

Jste pro povinné členství podnikatelů v Hospodářské komoře?

Jsem velkým zastáncem povinného členství v Hospodářské komoře, protože se domnívám, že to je jediný nástroj, jak Hospodářská komora může plnit svoji roli. A jednoznačně dokazují i příklady ze zahraničí, že tam, kde má HK povinné členství, tam je kultura a kultivovanost podnikatelského prostředí vyšší. Na druhou stranu, z hlediska principu své osobnosti, jsem proti všemu, co je povinné, takže i pro mě je to velmi tenký led a perou se ve mně obě osobnosti. Když si uděláme takovou tu úplně primitivní SWOT analýzu – měli bychom si ji dělat stále znova – a dáme na jednu stranu plusy a minusy, tak zatím vítězí spíše plusy. Povinné členství by nemělo být pro podnikatele žádnou finanční ani administrativní zátěží, ale mělo by jednoznačně přispět ke kultivova-

nosti prostředí, aby společné kroky a projekty přispěly k dobrému fungování pražské podnikatelské sféry.

Andrea Bezděková ■

Ing. Martin Dvořák

ING. MARTIN DVOŘÁK

V roce 1993 absolvoval VŠE v Praze. Po studiích se věnoval obchodu a marketingu. Od roku 1995 působil v InterCom s.r.o. jako account manager. Od listopadu 1996 do dubna 1998 působil v Barum Continental s.r.o., kde se stal ředitelem divize marketingu odpovědným za státy CEFTA. Od roku 1999 do roku 2000 prošel několika pozicemi ve společnosti Český Telecom a. s., odkud odešel z funkce marketingového ředitele do Prima TV, kde působil jako generální ředitel do roku 2006. Od dubna roku 2007 zastává funkci generálního ředitele v Dopravním podniku hl. m. Prahy.

Jak na krizi? Vyšší adaptabilitou!

Zlepšit adaptabilitu zaměstnanců a tím rozhybat trh finančních služeb, který se stále ještě vzpamatovává z následků nedávné ekonomické krize. To je hlavní cíl rozsáhlého vzdělávacího projektu Hospodářské komory Hlavního města Prahy.

Projekt „Zvyšování adaptability zaměstnanců vybraných podniků Hospodářské komory hlavního města Prahy prostřednictvím podpory dalšího vzdělávání těchto zaměstnanců,“ se zaměřuje na mimopražské zaměstnance členských firem komory, působících ve finančnictví. Projekt, který byl zahájen 15. prosince 2010, je financován z prostředků ESF prostřednictvím Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost a státního rozpočtu ČR.

„Mohlo by se zdát, že je krize už za námi. Bohužel, čísla hovoří jinak – například zájem o finanční produkty poklesl ve Středočeském kraji o 49 %, výrazně se zhoršila i platební morálka. Zaměstnavatelé proto, a nelze jim to mít příliš za zlé, začínají šetřit na rozvoji svých zaměstnanců. Proto chceme našim členům podat pomocnou ruku, aby toto těžké období překonali,“ říká Zdeněk Kovář, ředitel

úřadu Hospodářské komory Hlavního města Prahy.

Vzdělávací aktivity projektu jsou vytvořeny na míru zapojeným členům Hospodářské komory. Cílem školení je zejména zlepšit adaptabilitu zaměstnanců, což se projeví na kvalitě poskytovaných služeb a produktivitě práce.

„Řada našich kurzů bude zaměřena na odborná témata, ale nosnou část tentokrát zaměříme do rozvoje IT dovedností soft skills. V těchto oblastech mají zaměstnanci stále hodně co dohánět. Stačí se ostatně podívat na porovnání produktivity práce u nás a ve Spolkové republice Německo,“ vysvětluje Kovář.

Hospodářské komoře hl. m. Prahy však nejde jenom o to, aby její členové překonali následky krize. Ambicí komory je, aby výrazně vzrostla konkurenceschopnost jejích členů v evropském měřítku, což bude mít pozitivní dopad na ekonomický rozvoj seg-

mentu finančních služeb poskytovaných na území ČR.

Poprvé se také otevírají školící prostory v Podnikatelském centru v Jungmannově ulici na Praze 1, kde semináře projektu probíhají. Pražská Hospodářská komora díky jejich zprovoznění může nabídnout další velice kvalitní prostory v centru Prahy a tím navýšit kapacity svých vzdělávacích akcí.

Do projektu je zapojeno 10 podniků, které vesměs působí v oblasti zprostředkování a poskytování finančních služeb. Konkrétně se jedná o společnosti: Partner České spořitelny, a.s., Interexpert cz s.r.o., SURVEY CZ, s.r.o., Banco Popolare ČR, a.s., CCB - Czech Credit Bureau, a.s., Finanční poradenství, s.r.o., Gepard finance, a.s., Global agent, s.r.o., Cofidis s.r.o. a Nexa, s.r.o. Celkem je plánováno proškolení 749 zaměstnanců, z čehož zhruba čtvrtinu budou tvořit manažeři a další vedoucí pracovníci.

Vzdělávací projekt

Podnikatelská akademie

Vpondělí 27. června proběhl poslední seminář Podnikatelské akademie v tomto „školním roce“. Celkem ve školících prostorech Hospodářské komory hl. m. Prahy proběhlo od září 2010 do června 2011 šedesát jedna kurzů podnikatelské akademie. Od začátku realizace Projektu bylo kurzů dokonce 75 (!).

Přes prázdniny se kurzy nekonají, ale hned od září máte opět šanci věnovat se svému vzdělávání:

12. 9. – Dotační tituly

- 13. – 14. 9. – MS Excel pro středně pokročilé**
- 15. – 16. 9. – MS Outlook**
- 19. 9. – Obchodní dovednosti**
- 19. – 20. 9. – MS Acces**
- 21. – 22. 9. – Internet**

Na kurzy Podnikatelské akademie se můžete přihlásit na stránce <http://seminare.hkp.cz>.

Semináře

Sollertia – novinka mezi soutěžemi

23. května se konalo historicky první vyhlášení cen soutěží řemeslné zručnosti Sollertia, které jsou součástí projektu Řemeslo žije!

V novém soutěžním principu Sollertia své dovednosti změřili profesionální a pražští žáci tří oborů: automechanik, kuchař a truhlář. Titulem si vítěz může označit dílnu, v níž pracuje, nebo později svoji firmu. Slavnostního vyhlášení výsledků v rezidenci primátora se zúčastnil také ředitel Hospodářské komory hl. m. Prahy Zdeněk Kovář, vítězům klání předal titul náměstek primátora pro školství Antonín Weinert.

Princip soutěže spočívá v tom, že školáci nesoutěžili mezi sebou, ale s tzv. vyzyvatelem, tedy odborníkem ve svém oboru. Z 1 850 žáků

se jich do třetího, tedy posledního kola dostalo 75. Zvítězit mohl jen ten, který dosáhl alespoň 66 procent skóre vyzyvatele.

„Učni nejsou dostatečně připraveni na praxi, jak víme od podnikatelů,“ komentoval současný stav odborného školství Zdeněk Kovář. „Naší snahou, potažmo cílem celého projektu Řemeslo žije!, na kterém spolupracujeme s Magistrátem hl. m. Prahy, je zvýšit úroveň odborného školství. Čím více se vzdělávání učňů přiblíží skutečné praxi, tím snáz potom najdou uplatnění. Z tohoto důvodu jsou i soutěže Sollertia velice dobrým ukazatelem toho, do jaké míry se praktické znalosti učňů přibližují realu.“

Zatímco titul Sollertia si odnesli žáci oborů automechanik i kuchař, truhlářii odcházeli s prázdnou. „Chlapci byli rovnocennými soupeři, ale k mé lítosti nikdo z nich nedosáhl 66 procentní hranice. Titul tedy nemohl být udě-

len,“ řekl vyzyvateľ, soukromý podnikatel Michal Randula. Úkolem bylo vyrobit dřevěné schody, ale soutěžícím se úkol nepodařilo splnit v časovém limitu.

Projekt Řemeslo žije! je spolufinancován z Evropského sociálního fondu, ze státního rozpočtu ČR a z rozpočtu hlavního města Prahy.

ŘEMESLO ŽIJE!

Řemeslná zručnost

HKP podporuje ohrožené zaměstnance členských firem

Dne 1. června 2011 začala Hospodářská komora hlavního města Prahy realizovat projekt s názvem „Podpora propouštěných zaměstnanců členských firem HKP, prostřednictvím finanční dotace z OP LZZ“

Hlavním cílem projektu je podpořit setrvání zaměstnanců nejvíce ohrožených nezaměstnaností u padesáti členských firem Hospodářské komory hl. m. Prahy (působících ve Středočeském kraji) na trhu práce. Jedná se o firmy, u nichž byla zjištěna nejvyšší míra potřebnosti vinou negativních důsledků hospodářské krize projevující se mj. v poklesu odbytu, nutné restrukturalizaci některých firem, a tím i nuceném propouštění zaměstnanců. Ucelený mix aktivit zahrnuje počáteční kontakt s účastníky a jejich výběr, diagnostiku, kariérové poradenství, odborné přeškolení a případné získání nového pracovního místa ještě v rámci trvání projektových aktivit. Znamená to, že se propouštění zaměstnanci přeškolili na jinou pozici

žádanou na trhu práce na základě jeho průběžného monitoringu ještě před ukončením jejich stávajícího pracovního poměru.

Do projektu, který potrvá celkem 24 měsíců, budou zapojeny jak osoby mladší 25 let, starší 50 let, tak i ZTP. Jedná se o zaměstnance na dělnických pozicích (přidavač, pomocný dělník, silniční dělník, zámečnický, údržbář) a na úředních a administrativních pozicích (nižší finanční úředník, bankovní úředník, administrativní výpomoc – sekretářky, asistentky). Realizací tohoto komplexního projektu získají všichni účastníci novou kvalifikaci, a to na

pozici, které jsou na trhu práce žádané a je prognózována jejich rostoucí nabídka, tj. jeřáb-ník, obsluha manipulačních motorových vozíků, HR pracovník, fakturantka.

Systematická práce s cílovou skupinou projektu povede k záměru umístit co nejvíce osob na vhodné volné pracovní místo odpovídající jejich nově získané kvalifikaci.

Hospodářská komora hl. m. Prahy realizuje tento projekt díky finančním prostředkům z ESF prostřednictvím Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost a státního rozpočtu ČR.

Podpora ohrožených zaměstnanců

PŘEDSTAVUJEME ČLENY HKP

Alexandra John

Jednatelka Deer & Stratton, s.r.o.

Čím se vaše společnost zabývá a od kterého roku?

Naše společnost DEER & STRATTON působí na slovenském a českém trhu více než deset let. Poskytujeme poradenství a služby podnikatelům jako je zakládání tuzemských a zahraničních společností, poskytnutí registračního sídla, virtual office, nominee služby a podobně. Stále častěji k nám přicházejí klienti se zájmem o komplexní řešení. Často chtějí pomoci s problémy ve svém stávajícím podnikání a chtějí poradit a pomoci při budování nové budoucnosti.

Váš největší podnikatelský úspěch?

Neměříme úspěchy podle jednorázového zisku. Naším největším úspěchem je dlouho-

dobá spokojenost klientů, to že vědí, že když mají nějaký problém, vždy jim najdeme odpovídající řešení. Jsme stabilní poradenská společnost, která bude stát po boku svých klientů i další desítky let. To není fráze, ale fakt a naše strategie.

Co vás v podnikání nejvíce „žene vpřed“?

Baví nás konkurenční boj, to že se neustále něco děje a musíme se neustále vzdělávat a hledat nové způsoby a řešení. Nicméně největší motivací je klient, který odchází z jednání s námi spokojený.

Máte recept na to, jak se ze stresu při podnikání „nezbláznit“?

Rozdělte si čas na tři části: 1/3 věnujte sobě a své rodině, 2/3 věnujte sobě, své rodině a strategii podnikání a 3/3 věnujte řízení a kontrole svého podnikání. Když totiž podceníte 1/3, nebudete mít dost sil na zbytek a můžete toho v budoucnu litovat, když podceníte 2/3 která je věnována jak rodině, tak strategii, nemusíte správně řídit své podnikání a budete dělat více chyb a když podceníte 3/3, tak nebudete mít své podnikání pod kontrolou a nemusí to vždy skončit úspěchem. Nicméně pokud už se dostaví neúspěch, řešte věci radikálně a co nejrychleji, abyste se zase dostali do fáze budování a rozvíjení a mohli opět nastavit správný časový režim a život i podnikání si užívat. I podnikání má být hrou.

Alexandra John

INZERCE

Czech Presents

České dárky s vlastním příběhem

BECHEROVKA

Granát

R. JELÍNEK
Original Czech Distilleries

- legendární české dárky pro firmu i přátele
- výroba dárkových krabiček s logem od 1 kusu
- e-shop s doručováním po celém světě

www.czechpresents.com tel.: 776 698 828

Kupón se slevou pro čtenáře
HKP 03/11
5%

iRating prověřil už více než 14,5 tisíce žadatelů

iRatingem prošlo od ledna do konce května letošního roku už 2 212 podnikatelských subjektů, z toho 1602 dokonce s nejvyšším stupněm ratingu A.

Ekonomickým hodnocením žadatelů o finanční pomoc v rámci OPPI prošlo od začátku, tj. od března 2009 do konce května 2011 rovných 14 567 subjektů.

V současné době mají mimopražské firmy možnost ucházet se o finanční pomoc v následujících programech podpory:

Prosperita – prodloužení, II. výzva, příjem registračních žádostí 1. 4. 2011, ukončení pří-

jmu RŽ 31. 7. 2011, příjem plných žádostí 1. 6. 2011, ukončení příjmu PŽ 15. 3. 2012

Školící střediska – prodloužení, II. výzva, příjem registračních žádostí 1. 6. 2011, ukončení příjmu RŽ 15. 3. 2012, příjem plných žádostí 1. 7. 2011, ukončení příjmu PŽ 15. 6. 2012

Marketing – pokračování, II. výzva, příjem registračních žádostí 1. 7. 2011, ukončení příjmu RŽ 15. 10. 2011, příjem plných žádostí 1. 8. 2011, ukončení příjmu PŽ 30. 11. 2011

Poradenství – 2. pokračování, I. výzva, příjem registračních žádostí 1. 7. 2011, ukončení příjmu RŽ 14. 10. 2011, příjem plných žádostí 1. 8. 2011, ukončení příjmu PŽ 9. 12. 2011.

Dále se připravují výzvy v následujících programech podpory:

ICT a SS – srpen

ICT v podnicích – listopad

EVROPSKÁ UNIE
EVROPSKÝ FOND PRO REGIONÁLNÍ ROZVOJ
INVESTICE DO VAŠÍ BUDOUCNOSTI

Finanční pomoc

Job Kluby naposledy

Projekt pro děti z dětských domovů, nazvaný „Vzdělávací a motivační program pro uplatnění osob opouštějících dětské domovy na trhu práce v hlavním městě Praze“, který Hospodářská komora hl. m. Prahy realizuje společně s o. s. Peppermint, se nachýlil ke svému závěru. V termínech 8. – 10. dubna a 22. – 24. dubna se v Albrechticích v Jizerských horách konaly poslední dva Job Kluby, kterých se tentokrát zúčastnily děti z DD Krompach a z DD Ledce. Také tentokrát byl pro děti připraven pestrý výukový program, jehož cílem bylo navázat na předchozí teoretickou i praktickou výuku, zabývající se samostatným životem po odchodu dítěte z dětského domova a v nespolední řadě přidat ještě nějaká další témata, např. finanční a společenská uvědomělost, úspory a nakládání s nimi. Důraz byl kladen také na rizika, vycházející z dluhových pastí.

Tým spolupracovníků se nezaměřil jen na výuku teoretickou, ale ve svém snažení zabrousil také přímo do praxe. Zatímco děti z DD Krompach pracovali na projektu zvaném „Identita“, zaměřeném především na informace osobní povahy a nakládání s nimi, děti z DD Ledce si vybraly téma zabývající se živnostenským podnikáním, živnostenskou provozovnou a následnou propagací vlastní firmy. Oba tyto projekty se při společném hodnocení ukázaly velice přínosné, děti si z celého víkendů odnesly celou řadu zajímavých poznatků, jež mohou v budoucnu využít.

Součástí Job Klubů bylo i tentokrát „okénko“ PhDr. Ivana Doudu, zakladatele nadace Drop-In, který patří mezi uznávané autority v oblasti psychologie a zejména pak sociálně-patologických jevů. Nicméně i tentokrát pan doktor nezůstal jen u nich. Samotné děti totiž nejvíce zajímalo, která vlastně léčba drogově závislých probíhá, jaké jsou posléze osudy těchto lidí a jakých dalších forem pomoci mohou drogově závislí využívat.

Jsmo velice rádi, že i tyto poslední Job Kluby dopadly k velké spokojenosti zúčastněných dětí,

od kterých jsme zaznamenaly spoustu pozitivních ohlasů. Ty nás zároveň utvrzují v tom, že práce s touto cílovou skupinou má svůj nezastupitelný význam. Nejen z tohoto důvodu nyní pracujeme na integraci těchto dětí na trh práce. Jakákoliv pracovní zkušenost, získaná ještě v době pobytu dětí v DD, je pro ně nesmírně důležitá. Během našeho kontaktu s dětmi byl i z jejich strany značný zájem o letní brigády či jiné formy možné spolupráce s podniky. Proto jsme i nyní poprosili o spolupráci podnikatelské subjekty, jejichž podíl na pomoci těmto dětem je dost významný. Proto spolupráci s jakoukoli zaměstnavatelskou organizací velice vítáme. Více informací lze získat na webu dd.peppermint-cz.cz nebo na e-mailu levy@hkpcz.

Aleš Levý ■

Vzdělávací a motivační program

Náplavky mají sloužit lidem

Na webových stránkách **RADKA LOHYNSKÉHO** se dočteme: „Rozhodl jsem se aktivně zapojit a pokusit se ovlivnit, v jaké zemi budeme žít my i naše děti.“

Radek Lohynský

Radek Lohynský je radní hlavního města Prahy a zastupitel MČ Praha 4. Za rok mu bude 40 let, bydlí v Praze 4, kde je členem městského zastupitelstva. Od roku 1999 je v ODS.

Odpusťte tento obrat, ale po přečtení Vašeho webu se nabízí dotaz: I kdo je? Chcete se na začátku nějak charakterizovat?

Člověka by měli spíše charakterizovat jiní, ale nechci se za tuto obvyklou frázi alibisticky

schovat. Jsem klidný a na okolí působím mírně, ale když nastane situace, kdy je třeba ozvat se a rázně zasáhnout, nemám s tím problém. Stejně jako nemám problém bavit se a diskutovat s oponenty, kteří mají zcela odlišné názory. Co mi však vadí, je militantní styl komunikace, ten odmítám akceptovat a samozřejmě i praktikovat.

Přicházíte z MČ Praha 4. Tam jste řešil podobné problémy, jako dnes na magistrátu?

Jako radní hlavního města mám jiné kompetence, pravomoci i starosti, než ty, které jsem měl a mám jako zastupitel Prahy 4. Úkolem obecních zastupitelů je maximalizovat užitek obyvatel v jejich městské části, protihlukovou ochranou rušných komunikací počínaje, novými dětskými hřišti konče. Jako radní odpovědný za městskou infrastrukturu řeším třeba způsob protipovodňové ochrany všech oblastí kolem Vltavy od Zbraslavi po Tróju.

Co je Vaší prioritou, na co se chcete v rámci svého působení zaměřit?

Jako městský radní bych rád zakotvil systém v rozvoji, opravách a údržbě městské infrastruktury. Jako zastupitel Prahy 4 chci pokračovat v tom, aby se tato městská část, která patří, co do počtu obyvatel, mezi největší v Praze, dále rozvíjela a profilovala jako příjemné místo k bydlení i podnikání.

Nemohu se nezeptat na tunel Blanka. Asi se pokoušíte o maximální stabilizaci projektu?

Přestože nejde o projekt, kde se podílím přímou odpovědností, jako člen kolektivního orgánu – městské rady - mám pochopitelný zájem na maximální efektivitě při dokončování projektu. Tedy, v co nejkratším termínu za jasného a transparentního financování tento unikátní projekt dokončit a zprovoznit. Jiná cesta neexistuje.

Jsou jistě projekty, které vám dělají radost?

Mohou to být neviditelné maličkosti, jako kilometry opravených chodníků v Praze, zahájení prací vedoucích konečně ke zprovoznění populární Šlechtovy restaurace ve Stromovce. Ale na druhé straně to jsou akce, o kterých skoro nikdo neví, ale přitom jsou potřebné. Vždyť v Praze je celá řada míst, kde nemají vlastní vodovod a nejsou ani napojeni na kanalizaci. A to se píše rok 2011! Je potřeba

ba stále myslet na to, že rychlost postupu celé skupiny vpřed je ovlivněna tempem jejího nejpomalejšího člena. A to platí bezvýtku o vývoji a rozvoji Prahy. Musíme budovat moderní dopravní a kulturní stavby, ale nesmíme zapomenout na dokončení kanalizační sítě či asfaltování pražských silnic, po kterých se ještě leckde bohužel jezdí.

Co je nového, připravuje se rekonstrukce, revitalizace náplavky?

Náplavky jsou samostatný dlouhodobý projekt. Je to velká příležitost pro Prahu, Pražany, ale i zahraniční hosty. V řadě světových měst jsou náplavky centrem dění, v Praze se již na mnoha místech podařilo vybudovat a revitalizovat náplavky tak, že vzniklo příjemné místo k odpočinku, zábavě, ale i sportu. Stále je i mnoho míst, kde zatím parkují auta. Jsou připraveny návrhy a zpracovávají se projekty, jak udělat z náplavek další, nevšední a atraktivní centrum metropole.

Protipovodňová opatření, bude se pokračovat?

Samozřejmě. Již dnes je systém protipovodňové ochrany našeho hlavního města zcela unikátní, schází jen dokončit ještě několik dílčích úseků. Pak se dostaneme do situace, kdy budou chráněna všechna území, kde to bylo

technicky a ekonomicky realizovatelné. Díky systému pevných staveb a mobilních hrází máme systém, který by zdárně čelil povodni, která v srpnu 2002 Prahu totálně ochromila. Dnes by zasáhla pouze menší území, kde ochrana nebyla možná, jako třeba Lahovice a Lahovičky, které na soutoku Vltavy a Berounky bohužel chránit nelze. Ale i proto bylo před 8 roky tamním obyvatelům nabídnuto a následně všem, kteří o to projevíli zájem, realizováno vykoupení jejich domů.

Zmíníte se ještě o tom, co Vám dělá radost?

Zmíním další z neviditelných, a to doslova, unikátních městských projektů, a to jsou kolektory. Jde o soustavu staveb pod ulicemi, kde je vedena rozvodná infrastruktura. V praxi to znamená, že havárie plynu či vody nepřináší rozkopanou silnici a zastavenou dopravu, ale neviditelnou a rychlou opravu v podzemí. A aby si někdo nemyslel, že to jsou nějaké myší díry, jde o prostorné tunely, kde dokonce jezdí malý vláček, který přepravuje potřebný materiál.

Kolektory a.s. Praha jsou součástí projektu HKP – Praha technická, jak na Vás zapůsobil první vstup do těchto podzemních prostor pod Prahou?

Jak už jsem naznačil v minulé odpovědi, bylo to něco impozantního. Jde o unikátní technické řešení, které při první návštěvě bere dech, když člověk brzy zapomene, že je pod pražskými ulicemi a má dojem, že je jen v jakési továrně bez denního světla. Přitom cesta výtahem vzhůru za sluníčkem trvá docela dlouho.

Jak nejráději trávíte svůj volný čas, sportujete? Předpokládám, že s rodinou, máte děti?

Mám dvě malé dcery, a tak se snažím maximum volného času trávit s nimi. Ale bohužel jde to méně a méně, a tak když jsme celá rodina spolu, snažíme se si to užít. Závodní sport není pro nás, ale rádi si vyjedeme na kolech anebo vyjdem do lesa. Nevynecháváme ani organizované rodinné akce, kde si Eliška užije s ostatními dětmi, moc se jí líbí třeba v pražské ZOO, kde umějí připravit doprovodný program znamenitě.

Nedávno jste měl narozeniny, co Vám udělalo radost?

Gratulace od mých nejbližších, ale potěšilo mě přání od každého, kdo si vzpomenu. Já osobně si na žádné veleoslavy nepotrpím, ale nebudu zastírat, že je milé, když gratulace přijde, třeba jen prostřednictvím sms.

Marie Járová ■

Od krabice pod postelí ke dvěma provozovnám

JOSEF FÁBERA, majitel firmy Fábera Systems s. r. o., si asi nikdy nepředstavoval, že ho jednou bude živit jeho vlastní zámečnictví. Tahle práce si ho našla sama a přitáhla si i jeho syna Martina.

a jak už to tak bývá, i on měl hlavu plnou nápadů, co s firmou dál. Chtěl tzv. „na ulici“, blíž k lidem, někam, kde by mohl být i obchod. Opět zasáhla náhoda a otec a syn Fáberovi objevili volný obchod v Radotíně, na frekventované cestě přímo proti vlakovému nádraží. Tady otevírají v roce 2003 druhou provozovnu. V roce 2005 zakládají dceřinou společnost s ručením omezeným Zámečnictví Fábera, dnes Fabera Systems s.r.o., jejímž jednatelem a spolumajitelem je právě syn Martin.

Josef Fábera se také aktivně věnuje výchově učňů a má k tomu dobrý důvod.

„Tohle řemeslo se nikde nevyučuje, a když přijmu hotového člověka, je většinou zvyklý dělat jinak, než to vyžadují já, takže ho stejně musím učit. Řekl jsem si tedy, že to zkusím s učni a ono to vyšlo. Z každého běhu se na učilišti vyberou dva tři kluci, kteří jsou ochotní chodit do práce, mají o to zájem a jsou šikovní a slušní. Musí to být slušní kluci, protože při téhle práci se dostáváte do choulostivých věcí. Člověk to, co se naučí, nesmí nikdy zneužít. Když si vezmete kluka po vyučení, musíte s ním sepsat smlouvu, dát mu alespoň minimální mzdu a učit ho. Ale nevíte, jaký je. Tři měsíce, celou tu zkušební lhůtu, se každý vydrží přetvařovat a chodit poctivě do práce... Zatímco když tu mám kluka rok a půl, to už o něm hodně poznám. Dám mu 50 korun na hodinu, ve škole by neměl nic, a já si ho omrknu. Když ho nechci, on se vyučí, skončí mu praxe a nejsme si nic dlužní. Když si ale vzájemně vyhovujeme, získám zaměstnance přesně podle svých představ. Tohle je ideální stav.

Snažíme se, aby se řemeslo dostalo na nějakou úroveň, aby se tu znovu vybudovala řemeslná čest a řemeslná hrdost. Aby byl člověk hrdý na to, že je mechanik, nástrojař, zámečnick. Ale i lidé na to musejí začít slyšet. Kvalita je bohužel to poslední, co je zajímavé. My se to snažíme, právě systematickou prací s mladými lidmi, dát dohromady. Snažíme se vrátit české zlaté

„Jsem bývalý nádražák,“ vypráví pan Fábera svůj příběh o podnikání. „25 let jsem dělal na dráze. Abych uživil rodinu, šel jsem v roce 1975 na vedlejší pracovní poměr k OPBH jako zámečnick. V devadesátém mi na OPBH řekli, že jestli chci pro ně ještě dělat, musím si vyřídit ohlášku. Tak jsem si to zařídil, ale stále jsem na hlavní pracovní poměr dělal na dráze. Soboty, neděle, noci... Z ohlášky byl nejednou živnostenský list a práce stále přibývalo. Dokonce jsme k tomu začali dělat i kovovýrobu, mříže a podobně. Kamarád měl velkou zahradu, koupili jsme vojenský stan a v něm dělali. V létě to šlo, ale v zimě? Tak jsme koupili garáž. Práce se nabalo-

vala, už jsme to ve dvou nestíhali, takže jsme museli vzít dalšího člověka. Já se ale pořád bál odejít z práce, vždyť jsem měl rodinu, dvě děti. Jenomže jsem začal být utahaný jako kůň a bylo třeba se rozhodnout, jak dál. Až tehdy jsem si uvědomil, že mě tahle práce vlastně uživí a v roce 1994 jsem definitivně odešel z dráhy.“

Práce přibývalo, i garáž začala být malá. Naskytl se možnost pronájmu prostor v objektu Thomayerovy nemocnice, který postupně zámečnictví zabralo celý. Zde sídlí zámečnické dodnes. Poté, co syn pana Fáberu nasbíral zkušenosti v jiném zaměstnání, šel pracovat k otci

ruce na tu úroveň, na které mají být. To ale v první řadě znamená, že ta vaše práce musí mít úroveň. Nesmíte někam přijet v otrhaných džínách a špinavém triku, s brašnou přes rameno... Kluci z učňáku vidí, že tu lidé chodí oblečení ve stejnokroji, že jsou tu identická auta. Dostanou triko s nápisem Fabera a vědí, že patří do firmy a musí ji reprezentovat."

Vybudovat si dobrou pověst je ovšem nikdy nekončící práce, vždyť i výrobce je potřeba neustále přesvědčovat, že má-li firma poskytovat jejich špičkové výrobky, musí sama zvládat také servis a nesmí být závislá na posílání oprav třeba do zahraničí a čekání na jejich vyřízení.

„Pracujeme například s elektronickými vložkami firmy Ikon z Berlína, kterými jsme osadili například Justiční palác. Ale museli jsme k tomu vyřešit i otázku servisu. Výrobce totiž hned na začátku striktně prohlásil, že servis dělají oni a my jim případné závady máme posílat. To jsme ale odmítli. My potřebujeme řešit závadu operativně. Potřebuji znát druh závady a umět ji odstranit. To pro ně v Ikonu bylo nepředstavitelné, to prý u nás nemůže nikdo zvládnout. Tehdy jsem jim musel vysvětlit, že nechceme zasahovat do elektronických částí nebo do paměti zámku, ale do mechanické části. A jde to. Stejně fungoval i Rychnovský FAB, dnes FAB Assa Abloy, ten jsme si také museli vychovat. Systém generálního klíče bez možnosti jeho servisu přeci nepřicházel v úvahu. Mám-li bytové domy, jsem povinen zajistit bezpečnost, tedy situace, které je nutné řešit hned, jak nastanou a ne čekat 10 dní, až mi z Rychnova pošlou vložku. Pustili jsme se s nimi do boje a vybojovali si, že uvolnili know-how pro servisní střediska a proficentra. Museli jsme složit zkoušky z odborných znalostí a funguje to.“

Reprezentativní je i radotínská provozovna. Martin Fábera dbá na oblečení svých zaměst-

Otec a syn: Josef a Martin Fáberovi v radotínské provozovně

nanců, vyžaduje košile a ochotný přístup k zákazníkovi: „Pokud slušně vypadáte, zákazníci s vámi úplně jinak jednají. Když přijdou na krám, kde je člověk v otrhaném tričku a v kraťasech, určitě s ním zákazník nebude jednat s respektem. Proto já jsem tlačil na to, aby tady byli lidé v košilích.“ Dbá ale také na jednotný image firmy: od loga přes barevnost prodejny, jednotně označené automobily a stejné oblečení zaměstnanců, až po moderní a funkční internetové stránky, na kterých dokonce spustil i e-shop.

„Ani jsem netušil, že se náš e-shop tak chytí, ale kupodivu objednávky jsou, zákazníci se nám i vracejí. Zboží do e-shopu si tady i fotíme, aby to bylo co nejlepší. Se sjednocením designu i s oblečením mi pomohl kolega, který se marketingem zabývá. Vždy je lepší nechat si poradit od profesionála, protože to jsou věci, které člověka nena-pádnou, ale na zákazníky působí velice dobře.“

A trendy v oboru?

„Jako ve všem, i tady do toho zasahuje elektronika, ovládání dotykové, kódové, čipy, karty,“ vyjmenovává Josef Fábera. „To je nepředstavitelný věk, stále se všechno posouvá dopředu. Existují například vložky elektronické. Mají programovací jednotku a její pomocí do té vložky naprogramujete, kterým klíčem půjde odemknout, který den, kterou hodinu. Jindy vás to nepustí. Nebo některé klíče vůbec nepustí. A naopak: když vsunu programovací jednotku do vložky, stáhnou si z paměti kdo kdy přišel nebo se pokoušel odemknout klíčem, který tam nepatří. Elektronický klíč je výhodný zvláště tam, kde se třeba využívá kartový systém a potřebujete ještě vést docházku. Tady totiž nepotřebujete žádné kabely. Ta vložka se sama napájí z klíče.“

Existují také například zámkové vložky 2 v1, které si můžete sami přestavět. Máte k ní dvě sady klíčů. Jednu používáte, druhou schováte. Pokud se stane, že klíč ztratíte, nemusíte měnit celou vložku, ale jen vsunete do zámku speciální klíč, dodávaný spolu se sadou, otočíte jím v zámku z jedné strany, pak z druhé strany dveří a začnete používat klíče z té druhé sady. Ale zpátky už to samozřejmě nefunguje, to pak musíte k nám.“

V letech 2006 a 2007 získalo Zámečnictví Fábera dokonce i ocenění za nejvyšší prodej v systému generálního a hlavního klíče, ale Fáberovi to během našeho pohovoru se vši skromností přejdou. Pro ně je prý největší odměnou spokojený zákazník, který se vrátí nebo je doporučí svým známým.

Andrea Bezděková ■

Zaměstnanci Josefa Fáberu se často rekrutují z učňů, které si bere na praxi.

Čokoládový svět Stanislava Krámského

ING. STANISLAV KRÁMSKÝ zřejmě ochutnal za svůj život víc druhů čokolády než kdokoli z nás. Aby ne, autor publikace „Kniha o čokoládě“ je totiž největším sběratelem čokoládových obalů u nás a možná i na světě.

Ing. Stanislav Krámský se svou Knihou o čokoládě

Ing. Stanislav Krámský

Dovedla vás ke sbírání obalů láska k čokoládě nebo obrázky na obalech?

Já bych řekl, že obojí. Ve 12 letech jsem asi dával přednost čokoládě, a když už jsem se k nějaké kvalitní čokoládě dostal, schoval jsem si obal. A nějak mi to zůstalo až do dospělosti. Časem jsem se sběratelství začal věnovat dost intenzivně, asi nejvíc se mi sbírka rozrostla v 70. a 80. letech. Obalů mám zatím asi 140 tisíc, ale stále přibývají, protože vznikají další a další firmy i druhy čokolád po celém světě. Je to nikdy nekončící záležitost.

140 tisíc? Tak tom u říkám sbírka!

Já k ní už od začátku přistupoval hodně systematicky. Psal jsem výrobcům, kteří tehdy ještě docela ochotně obaly zasílali, pak jsem měl také dvě docela dobré konexe na sběratele v Anglii, kteří mě zásobovali informacemi o firmách, protože v dobách bez internetu bylo skoro nemožné v Československu sehnat něco mimo socialistické státy...

Jak se v době socialismu vlastně člověk dostal k obalům ze západu?

Něco se dalo sehnat v Tuzexu, něco jsem měl z té Anglie. Koncem 60. a v 70. letech tu bylo poměrně hodně sběratelů, kteří si, tak jako já, psali do firem o obaly. Musím říct, že to od firem bylo velice velkorysě, že obaly skutečně zasílaly. Viděl jsem už pár sbírek, ve kterých jsou přesně ty samé obaly, které mám z té doby i já.

Vy jste ale nezůstal jen u obalů a sbírku rozšířil o další předměty související s čokoládou...

S historickou sbírkou ostatních předmětů jsem začal až poměrně pozdě, asi před dvaceti lety, ale věnoval jsem se tomu dost intenzivně, takže se mi v 90. letech podařilo získat z bazarů a antiků poměrně dost zajímavých předmětů z první republiky. Mám asi 600 plechovek, 200 papírových a dřevěných krabiček, formy, reklamy, dokumenty, faktury a asi tisíc

předválečných obalů od čokolád. Ty nejstarší obaly jsou z roku 1900.

Tak to musíte mít doma velké zastání!

V manželce mám velkou podporu, já už se tím živím víceméně profesionálně. Pomáhám jí sice ve firmě, ale spíš se věnuji tomuhle. Píšu různé články o historii firem, například když mají některé společnosti výročí, občas zapůjčím předměty na nějakou výstavu nebo festival čokolády.

Sdružují se někde sběratelé čokoobalů?

Existuje Klub sběratelů kuriozit, jehož jsem členem a jsem i v jeho vedení. Registrujeme kolem dvaceti sběratelů čokoládových obalů, pravidelně se scházíme na burze. Burzy se konají od 70. let, čtyřikrát ročně, vlastně to všem těm mým kolegům, tak jako mě, zůstalo od mládí.

Vyrůstá tu i nová generace?

Jsou i mladší sběratelé. Mému největšímu konkurentovi je teprve něco málo přes třicet a už má přes sto tisíc obalů. Ale je to tím, že spojil dvě sbírky, něco také odkoupil. Já si to

Deli plechovka od kaka, cca 1925

všechno nasbíral sám. Výměnou, nákupem, cestováním...

Lze vůbec podchytit celou současnou produkci?

Snažím se o to, ale je to dost obtížné, protože stále vznikají nové firmy a průmysl se vyvíjí. Teď je velmi pozitivní trend v čokoládovém průmyslu. Asi od druhé poloviny 80. let se začíná prosazovat čokoláda z kvalitních jednodruhových kakaových bobů z určitých oblastí, s vysokým obsahem kaka. Pomalu, ale jednoznačně se lidé přeorientovávají z mléčných čokolád na hořké druhy a cíleně si i kupují čokoládu dražší, ale kvalitnější. Když máte hořkou, třeba 70 % čokoládu, stačí vám

Sbírka krabic od bonboniér, Choco-Story Muzeum

jedna tabulka na celý týden, protože si vezmete kousek a máte dost. Kdežto té mléčné nebo plněné mléčné se dá sníst tabulka na posezení.

V muzeu jste mě upozorňoval na speciální čokoládu prodávanou v lékárnách.

To je dle mého názoru velmi dobrý nápad. Nevím, zda to nakonec prorazilo, ale ta čokoláda obsahovala třikrát více flavonoidů, tedy antioxidantů, než běžná čokoláda. Čokoláda

má vůbec spoustu prospěšných látek: protein a minerály jako vápník, draslík, fosfor, železo a hořčík, je zdrojem vlákniny a mnohých vitamínů (obzvláště vitamínů B1, B2, PP a E), dodává nám dobrou náladu a má pozitivní účinky i na náš kardiovaskulární systém.

Jak vůbec všechny sbírkové předměty evidujete?

Mám na to speciální počítačový program, určený pro velkoobchod. Každá firma tam má svou kolonku a program mi spočítá, kolik obalů mám českých, kolik z té nebo oné firmy, kolik firem mám z Německa a podobně.

Předpokládám, že vaše zahraniční cesty vedou po stopách čokolády...

V roce 1987 jsem poprvé navštívil tehdy ještě provizorní čokoládové muzeum firmy Stollwerck v Kolíně nad Rýnem, které zakládal český emigrant profesor Hepner. Plně otevřeno bylo až v roce 1993 a financoval ho vlastník firmy Stollwerck Hans Imhoff. V současné době funguje muzeum jako nadace rodiny Imhoff. Tam mají spoustu předválečných obalů od vzniku firmy až do dnešní doby. Je tam obrovské množství nádherných obalů: přes papírové, krabičky, plechovky, vyráběly i čokoládové automaty, reklamní předměty, reklamní filmy, zkrátka komplexně zpracované. To je nejlepší muzeum čokolády. Po revoluci už jsem mohl navštěvovat i výrobce. Například firmu Mars u Londýna, firmy Hofbauer a Walter Heindl ve Vídni, továrny na marcipán Odense a Marcia v Dánsku, firmu Tirma na Gran Canarii, firmu Sabú ve Vígu (Galicie, Španělsko), čokoládová muzea v Bruselu a BRUGÁCH nebo firmu Alprose v Caslanu ve Švýcarsku.

A teď už máme Muzeum čokolády i tady...

Já jsem moc rád, že tady vzniklo Choco-Story Muzeum. Je odnoží muzea stejného jména v Brugách, zaštitěné belgickou společností Belcolade, poslední továrny na výrobu belgické čokolády vlastněné výhradně Belgičany. Je velmi dobře navštěvované, je to atrakce nejen pro turisty, chodí sem spousta škol. Bylo dokonce před dvěma lety odborníky ve Francii vyhodnoceno jako sedmé nejlepší čokoládové muzeum na světě, to docela potěší. A nejen pro to, že se tu může prezentovat alespoň malá část mé sbírky.

Máte vůbec kde jinde svou sbírku prezentovat?

Často zapůjčuji předměty na festivaly nebo na výstavy po celém světě, ale stejně pořád přemýšlím, kam vlastně tu svou sbírku dát, co si udělat? Jestli do nějakého muzea, zda by ji

měl někdo spravovat... Vážně nevím, ale rád bych ji prezentoval veřejnosti celou.

Klub sběratelů kuriozit jednou za tři roky uděluje ceny za největší sbírky. Kolik cen už máte?

Tak to opravdu nevím, je jich dost. Ale jak říkám, nemohu být v klidu, konkurenti přibývají, už jsou tu sbírky se sedmdesáti osmdesáti tisíci obalů, my máme opravdu zdatné sběratele. Také se objevila spousta cizinců sběratelů. Dokonce i ten můj anglický sběratel, se kterým si od začátku dopisují, ale nikdy jsem se s ním neviděl, a kterému už musí být k osmdesáti letům. Ten má nádhernou sbírku, se kterou začal od roku 1949, vše má pečlivě seřazené, ale sbírá jen přední strany, takže má něco mezi 60–70 tisíci. My ostatní sbíráme celé obaly i jejich různé varianty – měnily se ceny, text, tím to hodně nabyde. Přetisky... Je to zajímavé. Stejný obal a oni ho používali třeba několik desítek let, takže ten obal má x variant.

V tom případě máte skutečně stále co sbírat.

Velké firmy obaly stále obměňují a to je katastrofa! Teď třeba změnili slogan Milky, takže to bude na všech obalech... Nebo existují firmy, které vám čokoládu na požádání vyrobí... To začalo před lety ve Švýcarsku, dostalo se to do Anglie, do Ameriky a teď už je to i tady na Moravě. Stojí to 250 korun a dostanete stogramovou čokoládu z vámi zvolených ingrediencí. Už mají i svoje obaly a to je pro mě neštěstí.

Andrea Bezděková ■

Nachfolger má opět své následovníky

Zaujala mě nedávno kolekce barevných plechových krabiček s nápisem Pražská čokoláda Nachfolger. To jsem ještě netušila, že za výrobky této značky stojí jedna jediná žena: **SILVIE STEINEROVÁ.**

Ve dveřích kanceláře firmy CP-Brands, spol. s r.o. mě vítá energická mladá plavovláška: autorka myšlenky, zakladatelka společnosti, designérka obalů, zkrátka žena, která zvládá od řízení firmy po závozníčinu úplně všechno.

„Říkala jsem si, že by asi bylo zajímavé pojmout to úplně jinak a tehdy vznikl nápad vzkrísit nějaké staré jméno. Chtěla jsem najít značku, která skutečně existovala a vdechnout jí zase život. Ne použitím dobových receptur, ty by nám dnes asi tolik nechutnaly, ale spojením jména s kvalitním novodobým výrobkem,“ vypráví Silvie Steinerová.

Pustila se do hledání zapomenuté značky, až objevila továrnu na cukrovinky, kterou založil v Teplicích roku 1888 Jan Schmidt. Firma se specializovala na výrobu luxusních cukrovinek a proslavila se zvláště ovocnými bonbony roks-drops. Počátkem 20. století byla prodána novému majiteli Rudolfu Holzbauerovi, který pokračoval ve výrobě pod novou značkou: Jan Schmidt, Nachfolger (nástupce). Od roku 1911 působila firma v Rakousku, vedená jako továrna na bonbony a čokoládu s jedním stem zaměstnanců. Světová hospodářská krize a posléze příchod Němců roku 1938 přerušil výrobu, která už nikdy nebyla obnovena.

Silvie Steinerová hledala potomky, kteří by mohli vlastnit práva, ale záznamy o žádném možném žijícím dědici značky nehovořily. Společnost CPBrands se tedy ujala následovnictví a po osmašedesáti letech obnovila tradici značky Nachfolger.

„Úplně první výrobek spatřil světlo světa v roce 2005 a šlo jen o pokus, zda to vůbec bude mít nějaký úspěch. Plná výroba se rozjela v roce 2006. Vyrábíme v Pustiměři na Moravě, v malinké spřátelené čokoládovně. Čokoládová hmota je belgická, jedná se o velice kvalitní surovinu. Momentálně nabízíme čokoládu mléčnou, hořkou s vysokým podílem kakaa a mandle v čokoládě a ve skořici. Každý rok přidávám jeden nový výrobek. Chystám například hořkou čokoládu s brusinkami, ultra hořkou čokoládu se 70 % kakaa a pralinky, plněné čokoládové bonbóny.“

Značka Pražská čokoláda Nachfolger nabízí jak tabulkové čokolády, tak miničokoládky

balené v plechových dózách, v papírových a dřevěných krabičkách, vždy různých velikostí a v široké obrázkové škále, nebo ve speciálních průhledných plastových „kapsách“, které vymyslela sama majitelka firmy. Koneckonců tak jako všechny obaly svých výrobků, včetně loga a kreseb pražských památek na obalech. Jen výrobu obalů přesunula do Číny, protože v Čechách nebo v Evropské unii by mnohonásobně navýšila cenu výrobků a tím snížila konkurenceschopnost malého výrobce.

„Na odbyt si opravdu nemohu stěžovat,“ říká paní Steinerová. *„Mezi největší odběratele patří jednoznačně Duty Free obchody, ale vedle nich mám i celou řadu dalších firem, kterým své výrobky pravidelně dodávám.“*

Dokonce mě oslovili ze zahraničí, ale s příchodem krize ta jednání nějak usnula. Chtěli, abych jim vyráběla to samé s jejich designem. Samozřejmě na úspěchu neusínám. Mám připravenu limitovanou edici, která se bude skládat asi z 6 výrobků. Stejným tématem kolekce budou barvy. Každý rok nový výrobek ve dvou barvách a s jinou náplní, vždy vyfocenu na víčku. Na jeden z těch výrobků zvažuji umístit

ZPRÁVODAJ HOSPODÁŘSKÉ KOMORY HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY

Silvie Steinerová

S úsměvem přiznává, že se k výrobě cukrovinek dostala úplně náhodou přes módu a šperky. Dle svých slov tu stále postrádala hezký dárek z Prahy s motivem Pražských pamětihodností, který by si turisté mohli přivést domů jako suvenýr či jako pozornost pro své blízké, případně, který byste mohli přivést kamkoli jako vhodný prezent. V roce 2005 se, po vniknutí myšlenky a finanční pomoci do začátku od přítele, rozhodla vyrábět a prodávat čokoládu v obalech s motivem Prahy. O šest měsíců později spatřila světlo světa Pražská čokoláda.

i Karlštejn. Také plánují podnikání rozšířit a přibrat další firmy, aby to mě podnikání nebylo jen o cukrovinkách."

Přestože má firma CPBrands velké odběratele, nevyhýbá se ani těm malým. Jak Silvie Steinerová zdůrazňuje, je spolupráce s malými klienty mnohem osobnější, což je příjemné. Jen jí prý mrzí, že jako malý výrobce, jehož značka ještě není příliš známá, nemůže příliš dohlížet na cenotvorbu některých prodejců. „Na mých výrobcích mají prodejci velkou marži a myslím si, že není nutné překračovat doporučenou cenu. Je to vyzkoušené, za tuto cenu je zboží velmi dobře prodejné. Někdy ale obchodník cenu tak nadhodnotí, že jsou výrobky neprodejné. To udělalo třeba Tesco. Třeba se jednou stanu tak váženým výrobcem, že si budu moct diktovat podmínky a hlídat si cenovou politiku.“

Úspěch lahodných čokolád v barevných krabičkách také nezůstal dlouho nepovšimnutý u konkurence: „Nějaký vyuk okopíroval všechny moje výrobky. Dokonce si našel i stejného výrobce obalů, jako mám já. Jeho výrobky se nejmenejí Pražská čokoláda, ale Prague Choco a uvnitř krabiček je místo čokolády jen obyčejný pytlík s ovocnými karamelami z běžné distribuční sítě. Udělala jsem také velkou chybu, že jsem si nenechala patentovat plastovou kapsičku na miničokoládky, kterou jsem vymyslela. Ten člověk je totiž kompletně okopíroval.“

A skutečně: kapsička nachlup stejná, uvnitř čokoláda s barevnými fotografiemi pražských pamětihodností na obalech, ale nikde není uveden výrobce nebo distributor. „Samozřejmě po tom člověku nepůjdu a nebudu na něj posílat kontroly, to není můj styl. Věřím na boží mlýny. Když člověk dělá někomu zle, vrátí se mu to,“ dodává s úsměvem Silvie Steinerová.

Andrea Bezděková ■

Pražská paroplavební společnost, a.s.

„Všichni naši zaměstnanci jsou srdcaři,“ zdůrazňuje **DUŠAN SAHULA**, ředitel Pražské paroplavební společnosti, která na jaře letošního roku zahájila svou už 146. sezónu.

Dušan Sahula

145 dokončených sezón Pražské paroplavby, to je slušné skóre. Kolik lodí za tu dobu brázdilo Vltavu?

V éře největšího rozkvětu, což byla 20. léta, měla Pražská paroplavba ve flotile 20 parníků. Druhý vrchol byl po 2. světové válce, kdy do Prahy náhradou přišly parníky z Německa, troufám si odhadnout, že jich mohlo být také dvacet. My dnes ve flotile máme 2 klasické parníky a 5 menších motorových lodí. Samozřejmě lodě přicházejí a odcházejí, ale za těch 145 let jich bylo určitě kolem sto dvaceti sto třiceti.

Historici se dokonce pokoušeli odhadnout, kolik Pražská paroplavba za tu dobu přepravila obyvatel a jejich kvalifikovaný odhad je mezi 95 až 100 miliony cestujících! František Dittrich, pozdější primátor, a jeho souputníci Paroplavbu zakládali jako plnohodnotný způsob dopravy do Štěchovic. Začínali s parníkem Praha, který vyjížděl šestkrát denně z Rašínova nábřeží do Štěchovic, tenkrát ještě na nekanalizované, přírodní Vltavě. První spoj vyplouval v 5:20 hodin ráno a využívaly ho selky k dopravě na pražské trhy, lidé do práce, na jednání s úřady. Dochovaly se fotografie, na kterých

jsou vidět na palubě husy, kozy. Protože ještě nebyla vybudována plavební komora na Smíchově, pro spoje do Mělníka po nějakých 15 letech zřídili přístaviště na Kampě. Dokonce odtud plul i parník do Drážďan. Před první světovou válkou přepravili milion lidí ročně a v letech 1927–29 už ke dvěma milionům cestujících ročně. Ostatně do Drážďan se s námi mohou vydat cestující i letos: 6.–11. července v historickém parníku Vltava, který se zúčastní tamní prestižní přehlídky parníků.

Do kdy převažovaly lodě na parní pohon?

Do druhé světové války to byly z velké části kolesové nebo vrtulové parníky. V 60. 70. letech přišla éra moderních trendů a klasické parníky na uhlí se dostaly naprosto na okraj zájmu tehdejší společnosti. V roce 1968–69 k nám přišly v rámci RVHP dvě lodě z Polska – dnešní Odra a Visla a v 80. letech se zase nakupovaly lodě v NDR. Vyráběly se v Berlíně a dokonce tu pro Československou republiku postavili vládní loď Prahu, vybavenou luxusní sedačkou a televizním systémem. Na úkor modernizace lodního parku se ty staré parníky šrotovaly. Spousta krásných starých parníků skončila na smetišti. Zůstaly jen dva: Vltava a Vyšehrad.

Kdo vlastnil Pražskou paroplavební společnost od začátku do současnosti?

Od svého vzniku v roce 1865 až do roku 1948 byla akciovou společností. V době celosvětové ekonomické krize ve 30. letech měla společnost problémy. Aby ji zachránili, převedli její akcie do Československé plavby Labské, ve které měl určitý podíl stát. Po znárodnění v roce 1948 začala fungovat pod hlavičkou Československá plavba labsko-oderská. V 60. letech se paroplavba stala součástí Dopravního podniku hlavního města Prahy, konkrétně sekce taxislužby a taxikáři sem chodili na brigády. V roce 1992 se od Dopravního podniku oddělila. Vznikla Pražská paroplavební společnost a.s., fungující jako samostatná měst-

ská organizace. V roce 1997 došlo k privatizaci akciového podílu města a nyní jsme akciovou společností stoprocentně vlastněnou českým podnikatelským subjektem. Nemáme žádné zahraniční vlastníky.

Co všechno lidem dnes nabízíte?

Nabídku služeb máme širokou, od linkové dopravy do ZOO pro školky a školy a linkovou dopravu na Slapskou přehradu, přes okružní plavby po významných místech Prahy formou hodinové nebo dvouhodinové plavby s obědem či s večeří až po firemní večírky, které můžeme nabídnout pro skupinu od dvaceti do 250 lidí, s cateringem, s doprovodným programem. Umožníme cokoli, co neohrozí bezpečnost cestujících a plavidlo. Takže pokud chce někdo ohňostroj, má ho mít, ale neodpaluje se z paluby loď, vystřelí se ze břehu nebo z nějakého našeho plovoucího zařízení a plavba se načasuje tak, abychom tam byli na čas. Hráli jsme dokonce i golf z paluby naší lodě, převáželi jsme lidi na gumových člunech na břeh a tak dále, možnosti jsou. Obracují se na nás například firmy, že by chtěly na palubu lodě umístit vozidlo – na některé lodě to jde, na některé to z konstrukčních a jiných důvodů nelze, ale vždy se snažíme to nějak vyřešit. Co se týče výzdoby a dispozic parníku, tam ty možnosti jsou téměř neomezené. Dá se skutečně leccos.

Kolik lidí na lodích zaměstnáváte?

25 lidí palubního personálu, to jsou klasické posádky – kapitáni, strojníci, lodníci. Pak stevardi a gastro provoz, těch je dalších asi 45, takže v sezóně 65 lidí.

Jak jste se k paroplavbě dostal vy?

V roce 1988 jsem nastoupil na Střední prů-

myslovou školu strojní a dopravní v Děčíně, kde byl obor lodní doprava. Ten jsem vystudoval, pak jezdil jako posádka na říční dopravní lodi a potom se pohyboval s Československou námořní plavbou na moři. Když jsem se z moře vrátil, bylo mi naším akcionářem nabídnuto tohle místo. S loděmi žiji celý život.

Udělalí jste si s kolegy k loňskému výročí Pražské paroplavby nějakou radost?

Podářilo se opravit letos sedmdesátiletý parník Vltava postavený za války v roce 1940 až 1941. V 60. letech ho velice nešetrně přestavěli. Jeho dnešní podoba vychází z 90 % z té původní. Samozřejmě jsou zde použity materiály, které v té době ještě nebyly, ale dispozice a vizuálně je stejný. Zachovali jsme spoustu původních prvků, třeba palubu, která byla

pokrytá vrstvou různých nátěrů a několika vrstvami kobereců. I veřejnost vnímá, že se jedná o udržovaný původní pražský parník.

Kde lodě opravujete?

Máme své technické oddělení a spoustu subdodavatelských firem, se kterými jsme velice spokojeni. Lodní stavitelství je velice specifický obor. Každá loď musí mít svůj technický průkaz, stejně jako autobus nebo auto. Veškeré práce, které se na lodi dělají, proto musí provádět certifikované firmy. Třeba lodní trup parníku Vyšehrad jsme nechávali opravovat před pěti lety v Drážďanech, kde provozují 15 parníků, mají ohromné zkušenosti a vědí, jak se to dělá. Vltava se zase opravovala tady v Praze.

Provozujete ekologické přístaviště na Kampě. Co to obnáší?

Je potřeba si uvědomit, že tam všude bydlí lidé. Abychom spolu uměli sousedsky žít a dohodnout se, uskutečnili jsme projekt ekologického přístaviště Kampa. Zavázali jsme se, že tam bude jezdit jen parník Vltava, elektrická loď na solární pohon Elektronemo, kterou jsme postavili, nebo malé lodě na hybridní pohon. Lodě s motorovým pohonem tam vůbec nepouštíme.

Také ve všech našich lodích jsme vyměnili zdroje, máme diesellové agregáty od celosvětového výrobce, které plní normy EURO 3 EURO 4. V některých lodích jsme vyměnili také hlavní pohonné jednotky, zrenovovali jsme zdroje páry. Snažíme se chovat rozumně. K Praze loď patří, ale je třeba obyvatele provozem neobtěžovat.

Andrea Bezděková ■

Příběh pražský o Vltavě

V minulém čísle Zpravodaje jsme přinesli článek o plavební komoře na Smíchově a slíbili, že zařadíme jeho pokračování o vodních dílech Modřany, Štvanice a Troja – Podbaba. Vydejme se tedy dolů po řece.

na zdejší velínu, když přijede loď mimo „své“ hodiny, také ji pustí.

Modřanským objektem mě provází Martin Dušek, zástupce vedoucího jezného tohoto úseku řeky. Zdejší rajón se táhne od vranské jezové zdrže na Vltavě a jezu v Černošicích na Berounce, až k Mostu inteligence. Při povodních první zásah, při ledochodu z Berounky největší úder, to je první, co vás tu napadne. Však také pan Dušek vypráví, že odsud po povodních v roce 2006, které tu ale sám nezažil, odváželo naplavený materiál 200 tater. Voda sem zanesla kmeny, rozpadlé chaty, garáže, rybářská plata... To jsou samozřejmě extrémy, ale i na ně tu musí být připraveni.

Ročně tu proplaví kolem tří tisícovek lodí, letos z důvodu údržby Vranovské přehrady neplují lodě na Slapy, takže mají trochu klidněji. Zato kolařů a in-line bruslařů se tu po přilehlé cyklostezce prohání i ve všední den mrazy. A prý je tu i ráj pro rybáře. Nad jezem se chodí na sedmdesáti centimetrové kapry, pod jez v létě na dravce. Chytají tu candáty, štiky, sem tam nějakého sumečka. Mezi soutokem a jezem je údajně spousta tolstolobiků, ryb nezřídka dosahujících délky kolem metru třiceti. Řeka a její okolí jakoby byly v těchto místech tak nějak pro potěchu Pražanů. A věž modřanského velínu jakoby sem patřila odnepaměti.

Zastavení první: VD Modřany

V rozlehlé krajině modřansko-chuchelské, kousek pod místem, kde se Vltava potkává s Berouňkou, aby se ruku v ruce vydaly do Prahy, předěluje jejich tok jez. Býval tu prý už v 17. století a v roce 1729 k němu přibýlo i plavební zařízení, jedno ze dvou nejstarších v celém Rakousku – Uhersku. Nevydrželo však nápor plujících ker a za čas zcela zmizelo.

Současné vodní dílo Modřany, zahrnující pohyblivý klapkový jez, vlakovou plavební komoru, malou vodní elektrárnu a také sportovní propust na levé, chuchelské straně řeky, je první, se kterým se řeka potká na své cestě Prahou. Stavět se začalo poměrně pozdě, až v roce 1979 a dokončeno bylo v roce 1988. Důvod byl zcela prozaický: umožnit celoroční lodní provoz z Prahy do Vraného nad Vltavou, to znamená zajistit dostatečnou plavební hloubku. Do té doby tu voda klesala i na pouhých 50 cm. Jez je dlouhý 87 m, má spád 2,5 m a tři jezová pole. Plavební komora měří na délku 192 m, široká je 12 m a hluboká 3,5 m. Zatímco její střední a dolní vrata jsou klasicky vzpěrná a otvírají se, ta

horní se sklopí a zmizí pod vodou rovnou celá. Říká se jim pokloповá Čábelkova typu. Podle plavební vyhlášky se Čábelkova vrata sklápějí v sudé hodiny pro lodě plující proti proudu, v liché zase po proudu. Ale jak mi zdůrazňují

Zastavení druhé: VD Štvanice

Vltava, umraveněná Šitkovským a Staroměstským jezem, si dál klidně putuje centrem Prahy, aby se jí náhle postavil do cesty ostrov Štvanice a s ním i 164,5 m dlouhý Helmovský jez se spádem 4,4 m po jeho levé straně. V čele ostrova se řece neohroženě staví elektrárna, stavba připomínající jakýsi zámecký objekt ve Francii, zrozená počátkem 20. století z návrhu ing. arch. Aloise Dlabáče. Tady řeka vplouvá do vodního díla Štvanice.

O jeho vzniku bylo rozhodnuto c. k. ministerstvem vnitra koncem 19. století, kdy lodní doprava prožívala nebyvalý rozkvět. V roce 1895 byla ustanovena Komise pro kanalisování řek Vltavy a Labe v Čechách a ta se činila, aby cesta z Prahy do Ústí nad Labem byla co nejdříve plně splavná. O své činnosti vydávala každoročně tištěné Výroční zprávy, jejichž části, pojednávající o Štvanickém díle, uchovávají zdejší zaměstnanci dodnes. A také podrobné stavební deníky z let 1907–1913, díky kterým máme o průběhu stavby podrobné informace včetně dobových fotografií.

Zdejší vodní dílo zahrnuje již zmiňovaný Helmovský jez s vorovou propustí, vodní elektrárnu, 54 m dlouhý jez Štvanice se spádem 3,3 m a dvě plavební komory. Obě mají všechna vrata vzpěrná, velká plavební komora je dlouhá 175 m, malá 115 m, obě jsou pak široké 11 m a hluboké 9,2 m.

Stavba byla tenkrát rozdělena mezi dvě firmy. Společnost Lanna zajistila plavební komory, pevný betonový jez pod Hlávkovým mostem (nahrazený od 80. let jezem s pohyblivými klapkami), domek plavidelníka a Rohanské nábřeží. Firma Müller & Kapsa zase provedla stavbu

elektrárny, Helmovského jezu, Svatopetrského nábřeží a Bubenského nábřeží s vorovou propustí. Nejednalo se tehdy o stavbu ledajakou, ale o úctyhodné dílo, které se po celou dobu svého vzniku těšilo velké pozornosti Pražanů. Dílo to bylo veskrze moderní, vždyť i domek plavidelníka, navržený architektem Františkem Sanderem (více Zpravodaj 2/2011, str. 23), byl plně elektrifikovaný, měl dokonce v kuchyních i na záchodech tekoucí vodu a byt plavidelníka byl vybaven telefonem.

To vodní elektrárna byla zpočátku stavěna tak trochu na černo, protože v té době bylo nakládání s vodou povoleno pouze pro plavbu a pro mlynáře, nikterak pro elektrárnu. Kana-

lišační komise to však vymyslela šelmovsky: nechala postavit pouze základy a ty pak prodala za slušný obnos a roční nájemné hlavnímu městu Praze. Město budovu dostavělo, osadilo technologií, kolem let 1913–14 dostalo oprávnění k nakládání s vodou a začalo, pomocí tří třístupňových Francisových turbín firmy Kolben & Daněk, vyrábět elektřinu téměř pro celou Prahu.

Elektrárna sloužila až do roku 1972, kdy byla pro neopravitelnost a totální zchátralost uzavřena. O pár let později ale vláda rozhodla o jejím obnovení. Rekonstrukce probíhala v letech 1984–87. Celou spodní část tehdy vybourali, odstranili původní Francisovy turbíny a nahradili je třemi horizontálními Kaplanovými turbínami. V roce 1988 výkon elektrárny pokryl spotřebu pražského uličního osvětlení.

Sama elektrárna, v roce 2002 prohlášena za kulturní památku, by vydala na rozsáhlý článek. Pokud vás tato jedinečná stavba a její historie zajímá, nebojte se obrátit na Ing. Miroslava Bartoně, vedoucího jezného VD Štvanice. Nejenže vás ochotně elektrárnou provede, ale díky stovkám historických fotografií a dokumentů, které nashromáždil, vás zasvěceně a velice poutavě seznámí s historií celé stavby i Vltavy v této oblasti.

Zastavení třetí: VD Troja – Podbaba

A zatímco si to řeka teče dál, aby se velkým obloukem vyhnula Holešovicím, stane náhle tvář v tvář prvnímu z dvojice vodního díla: Troja – Podbaba. Také o jeho zrodu rozhodla Komise pro kanalizování řek Vltavy a Labe v Čechách a už v červnu roku 1902 spatřilo dílo světlo světa. Jen kousek nad Trojským zámečkem a ZOO Praha se řeka rozděluje a oblévá Císařský ostrov: po levici tři kilometry dlouhým plavebním kanálem, po pravici svou hlavní silou, která dokáže hravě pohánět elektrárnu. V případě tohoto vodního díla dokonce hned dvě.

S první malou vodní elektrárnou Troja se seznámí u stejnojmenného jezu, 138,2 m dlouhého, pohyblivého, se spádem 3,3 m. Elektrárna, vybudovaná docela nedávno, mezi lety 2007–2009, se musela vejít do stísněného prostoru vedle velínu jezu. Obdržela dokonce titul „Vodohospodářská stavba roku 2009“ a čestné uznání „Vynikající betonová konstrukce“ v kategorii tunely a jiné IS. Její konstruktéři mysleli také na případnou velkou vodu. V době povodní řeka elektrárnu jednoduše přelije a železobetonový strop vydrží i nápor více než stoleté vody. Ostatně i sama elektrárna si umí regulovat průtok vody, o to se postarají dvě přímoproudé Kaplanovy turbíny. Technologie i prostředí elektrárny vás nenechají na pochybách, že se jedná o vysoce moderní zařízení s veškerým komfortem pro jeho obsluhu. Zvláště, když máte možnost porovnat moderní vybavení elektrárny s přílehlým velínem a technologií, která ovládá jez. Byť modernizovaná, je tu od roku 1979, kdy byl hradlový jez nahrazen pohyblivým. Z budovy velínu se lze dostat komunikační chodbou jezu na pravý břeh Vltav-

vy. Ten nejčastěji obývají kanoisté, je zde totiž na místě bývalé vorové propusti vybudovaná sportovní slalomová dráha.

A zatímco část řeky spoutaná plavebním kanálem si to spokojeně plyne vstříč další elektrárně a plavebním komorám na Podbabě, pracovníci Povodí Vltavy, konkrétně můj průvodce po tomto díle vedoucí jezny Petr Tesař, musí trasu složitě projíždět autem napříč celým Císařským ostrovem, objektem Centrální čistíčky odpadních vod a posléze i Výzkumným ústavem vodohospodářským.

Podbabská část vodního díla je pohledem

vě schovaná právě za ním, a tak si člověk projíždějící kolem snad ani nemá šanci všimnout, že zdejší velín připomíná majestátní loď nepostrádající stěžeň s vlajkou ani záchranný kruh. A zatímco trojská část je široší, Podbaba, uzavírající plavební kanál, člověku připadá útulně stísněná. Dokonce i místní elektrárna, zprovozněná v roce 1995, je osazena přímoproudou Kaplanovou turbínou nezvykle malých rozměrů.

Obě plavební komory jsou jednoduché (na rozdíl od komor v Modřanech, na Smíchově i na Štvanici, kde najdete komory vlakové). Velkou plavební komoru napouští poklopová vrata Čábelkova typu v horní části a vypouští stavidla na vzpěrných vratech na dolním ohlavi. Dlouhá je 135 m, široká 12 m a hluboká 4 m. Malá plavební komora je pro změnu plněna i vypouštěna obtoky, horní vrata jsou klapková, dolní vzpěrná. Její délka je 73 m, šířka 11 m a hloubka 4 m.

Také stavba zdejšího díla byla pro život v Praze a jeho okolí velkou událostí. Tak zásadní, že stavbu navštívil dokonce i císař František Josef I. Hovoří o tom zcela jasně dokumenty ukryté v pouzdře objeveném při nedávné rekonstrukci malé komory. Do pouzdra putovalo svědectví naší doby a pouzdro zpátky do své skrýše.

Tím symbolicky končí i naše cesta po pražských vodních dílech. Za Podbabou se rameno kanálu vlevá zpátky do hlavního toku řeky, aby voda zase hezky pospolu putovala dál: do Roztok, do Labe, do moře. Ale to už je příběh mimopražský...

Andrea Bezděková ■

Češi se učí vážit si ruční práce

V nenápadném krámku paní **DANIELY LINHARTOVÉ na hornoměcholupském sídlišti si budete připadat jako v pohádkové chaloupce. Všude kolem vás kolovrátky, tkalcovské stavy, vlněné česance a přadena vlny.**

Firma DALIN Praha s. r. o., kterou paní Linhartová spolu s manželem v roce 1998 založila, se specializuje na dovoz a prodej kolovrátků, tkalcovských stavů a potřeb pro ruční zpracování vlny, vlněných česanců a přízí. Aby tu vůbec nějaké zákazníci měla, musela si je i sama vychovat, což se ukázalo jako velice dobrý nápad. Její kurzy od roku 2002 absolvovalo už více než 600 lidí.

Jak jste se vy, obyvatelka Prahy, dostala k takovému podnikání?

Úplně náhodou. Dříve jsem měla jako konička šití, paličkování a pletení. V časopise Burda jsem v 90. letech objevila článek o paní, jejíž muž choval ovečky a ona se věnovala právě spřádání ovčí vlny. Objednala jsem si u ní svetr, ale ona mi napsala, že to nestíhá, protože má hodně zakázek. Protože jsem měla doma kolo-

vrátek po babičce, rozhodla jsem se, že bych to mohla zkusit sama. S tou první vlnou byl ale docela problém, bydlím v Praze a ani z okruhu mých známých neměl nikdo ovce. Dala jsem si inzerát, ale nikdo se neozval. Můj muž, původním povoláním programátor, mi pomohl hledat na internetu. Jenže v tom roce devadesát osm naši chovatelé ještě internet neměli a nám nezbylo, než se poohlédnout v cizině. Zadali jsme do vyhledávače plemena ovce, která jsme vyčetli z toho časopisu, a najednou to začalo chrlít jednoho chovatele za druhým. Pár z nich jsme oslovili, napsali jim krátkou zprávičku, že mě zpracování vlny nadchlo a že bych o tom chtěla něco vědět. Během dvaceti minut začaly chodit odpovědi z celého světa. Lidé se hlavně dost divili, že nemáme ovce na vlnu. Také jsem volala o radu na textilní fakultu do Liberce a pan profesor Petr Ursíny mi poradil vhodnou

literaturu. Ale byly to spíš publikace zaměřené na chov ovcí na maso, o vlně toho v nich mnoho nebylo.

Takže nezbylo, než čerpat v zahraničí.

Nejvíce mi skutečně pomohli lidé z venku. Nabídl mi vlnu, kterou jsem si mohla objednat a koupit, doporučili knížky. Do té doby jsem ani netušila, že se ještě v dnešní době vyrábějí stavy a kolovrátky. Kdybych ten svůj po babičce neměla, nikdy bych se k tomu asi nedostala. Paní z Kanady mi napsala, že se diví, že tu nemáme vlnu, protože prý byla u známých v Německu a tam objevila nádherný obchod s ovčí vlnou a potřebami na její zpracování. Napsali jsme tam a majitel obchodu mi poslal katalog, ze kterého jsem teprve zjistila, co všechno existuje, a že se stále ještě vyrábějí kolovrátky a stavy. Zjistila jsem,

Daniela Linhartová ve svém malém krámku.

NETRADIČNÍ PODNIKÁNÍ

že kolovrátek po babičce je na len a je navíc nefunkční, tak jsme se vydali do rakouského Lince koupit nový. Vypravili jsme se i do toho Německa a já tam byla jak v Jiříkově vidění. Vlna, česance, tolik barevných odstínů vlny! Třeba modrá od nejsvětější po nejtmavší. Pomalu jsem do tohoto oboru začala víc pronikat a zjistila, že jsou výrobci, kteří se speciálně ovčí vlně a jejímu zpracování věnují, jako například firma Ashford Handicrafts z Nového Zélandu. Pana Ashforda jsme oslovili, napsali jsme mu, že bychom s ním rádi spolupracovali. Velmi nás potěšilo, když s naším návrhem souhlasil a nabídl nám, že sem pošle lektorku, která mě naučí všechno potřebné. Tak jsem se stala jejich výhradním zástupcem pro Českou a Slovenskou republiku a od té doby podnikám.

A pořádáte kurzy... Celoročně?

Ano, buď individuální tady v Praze, nebo bytové na různých farmách, v penzionech, třeba od pátku nebo od čtvrtka do neděle. V létě pořádám týdenní kurzy pro pokročilé i pro začátečníky. Zajímavé je, že na ně jezdí hodně lidí z Prahy. Lidé se v dnešní přetech- nizované době snaží vrátit zpátky k přírodě. Mnoha lidem přijde líto nevyužít přírodní

materiál, který roste sám na ovečkách. V těch začátečnických kurzech se pokaždé vžiji do pocitu, který jsem měla na začátku já, jak to bylo úžasné, když jsem vlnu vyprala, načesala, spředla a něco vytvořila. Ten pocit, že člověk něco umí, že sám svými rukama něco vytvoří, je skutečně úžasný a já to s těmi začátečníky prožívám zas a znova. Je to velká radost a relaxace.

Jako malá jsem nechtěla nosit vlněné svetry, protože mě kousaly...

To je pávě druhem vlny. Je důležité, z jakého plemene pochází. Máme ovce na maso, na mléko a na vlnu. Ty, které chováme na vlnu, ji mají samozřejmě nejkvalitnější. Existuje celá řada velmi jemných druhů vlny např. Merino, Shetlandská, Polwarth, Merinolandschaf apod... Z těch vlna nekouše.

Jakým procesem musí rouno projít, než se z něj stane svetr?

Důležité je už stříhání. Je-li stříhač profesionál a umí to, surové rouno drží pohromadě jako kabát. Nečistoty a zástřihy on rovnou vytřídí a na zpracování nechá jen to nejkvalitnější z rouna. Potom se rouno vypere, ale ani nemusí, když je pěkné nebo když je z různých

plemen a vy si nechcete zamíchat barvy, ale naopak chcete, aby vám ten přechod zůstal, spřádáte surové rouno. Vypraná vlna se musí ještě načesat a pak se začne spřádat. Česance se mohou použít buď na předení nebo plstění nebo na výplň polštářků, hraček a podobně. Využití je veliké, ale záleží samozřejmě na kvalitě vlny. Princip předení a tkaní zůstal dodnes úplně stejný. Liší se v podstatě jen novějšími provedením. Existují i domácí hobby stavy, které jsou dvou, čtyř a osmilistové. Já mám dokonce na chalupě 16 listový a dělají se i 24 listové. To už jsou stavy na vytváření složitých vzorů, dá se k nim napojit počítač.

Vlnu i sama barvíte?

Dovážím průmyslově barvené česance, ale samozřejmě si je i sama barvím. V kurzech barvíme třeba kurkumou, červenou řepou, slupkami z cibule, plody černého bezu, černým čajem nebo slupkami z ořechů. Lze barvit vyprané rouno, česanec, přízi nebo hotový výrobek. Ale na kurzech používáme také speciální barvy na vlnu.

Na vašich webových stránkách jsou na fotografiích z kurzů i muži.

Mé kurzy opravdu absolvovalo i několik

Kurzy předení a tkaní z ovčí vlny patří k velice oblíbeným

Festival rekordů a kuriozit v Pelhřimově 2010, soutěž „Back to Back“

mužů. Vždyť kdysi byli tkalci převážně muži. I můj muž umí příst a Ing. Mareš ze Svazu chovatelů ovcí a koz se svým synem také. Ono to ty chlapy fascinuje po technické stránce, chtějí vědět, jak to funguje, jak se vlákno zkroutí, jak se v kolovrátku navíjí na cívku a podobně. Dokonce i v soutěži „Back to Back“, neboli „Ze zad na záda“ vloni na Festivalu rekordů a kuriozit v Pelhřimově, jsme měli v druhém týmu muže, který předl na kolovrátku. Myslím, že bychom už dali dohromady i tým ryze mužský. A to by byl asi světový unikát.

Prý jste byli jediní čeští zástupci v soutěži a ještě skončili druzí a šestí z celého světa a 1. a 2. v Evropě. Jak jste vůbec dali dohromady tým?

Právě se Svazem chovatelů ovcí a koz v České republice, konkrétně s paní inženýrkou Marešovou a jejím manželem, jsme si říkali, že by vůbec nebylo špatné to zkusit. Doufala jsem, že by se mohl dát dohromady alespoň jeden tým a tak jsem oslovila frekventanty svých kurzů, které znám už léta, zda by o něco takového měli vůbec zájem. A přihlásilo se jich

tolik, že jsme dali dohromady dokonce týmy dva. V tom druhém byla i moje dcera.

Stejně si nedovedu představit v necelých 7 hodinách uplést svetr, když ještě není ani ovce ostříhaná...

Světový čas je ještě kratší. My byli loni druzí na světě, ale světový rekord je pod pět hodin. Je to práce celého týmu lidí. Sedm jich přede a plete a jeden stříhá ovce. Hned jak stříhač ustříhne kousíček vlny, my začneme příst. Předeme asi 10 minut a hned potom se musíme začít plést. Pravidla soutěže přesně stanovují sílu upředěné vlny i rozměry svetrů, který z ní má být upletený. A byl to hodně veliký svetr. Bylo to dost náročné – hlavně na pletení.

Nicméně jste obstáli na výbornou.

Takové soutěže jsou spíš na propagaci vlny, aby lidé věděli, že vlna není podřadný materiál. Ve světě je to luxusní zboží, ale tady u nás je stále ještě ruční práce nedocenená. A vlna má navíc tu výhodu, že v létě chladí a v zimě hřeje. Vždyť i římscí senátoři měli tógy z vlny.

Co když jsme k vám teď někoho nalákali?

Může se přihlásit do kurzu anebo se přijít podívat 17. listopadu do Toulcova dvora v Praze, kde chystám velkou výstavu o vlně. Budou tam lidé, kteří s vlnou pracují i někteří mí absolventi, a chceme ukázat, co všechno lze z vlny udělat.

Andrea Bezděková ■

Od cívek k vlastní fotoknize

MICHAELA BÍLÁ ČÍŽKOVÁ, jednatelka společnosti HAPPY FOTO Česko s. r. o. s podtitulem „Největší česká zásilková fotoslužba“, se ke své práci dostala před třinácti lety díky drobné rodinné „protekcí“.

kou centrálou smlouvu o spolupráci. „Tu jsme vypověděli a založili si vlastní pobočku. Adresy téměř sto tisíc klientů našťastí patřily rakouskému majiteli, o to jsme měli rozjezd snazší.“ Nicméně i tak byly prvopočátky náročné především na koordinaci a čas. „Ve firmě jsme zpočátku byli jen tři – já, moje kolegyně Anička a řidič. Nebyla zlatá éra internetu, filmy se posílaly poštou v klasických špulcích, denně jsme je vozili do rakouské laboratoře vyvolat a zase přiváželi zpět. Pro nás to byla ideální doba, obchodní strategie byla jasně daná – lidé pošlou film, my ho vyvoláme a fotky jim zašleme zpět. Jen málokdy jsme řešili případy, kdy se na nás někdo obrátil s přáním nějaké nadstandardní služby,“ vzpomíná lehce nostalgicky jednatelka české firmy HappyFoto, která má sídlo nedaleko rakouských hranic, v jihočeské Kaplici.

rozjžděli servis pro digitální fotografie. Nastoupil internet a zákazníci se začínali přeoriento-
vávat na digitální fototechniku. Od té doby mám pocit, že jsme v mlýnském kole. Technika se sebou přinesla hezké věci, ale i spoustu nových a my se musíme neustále učit a jít s dobou.“

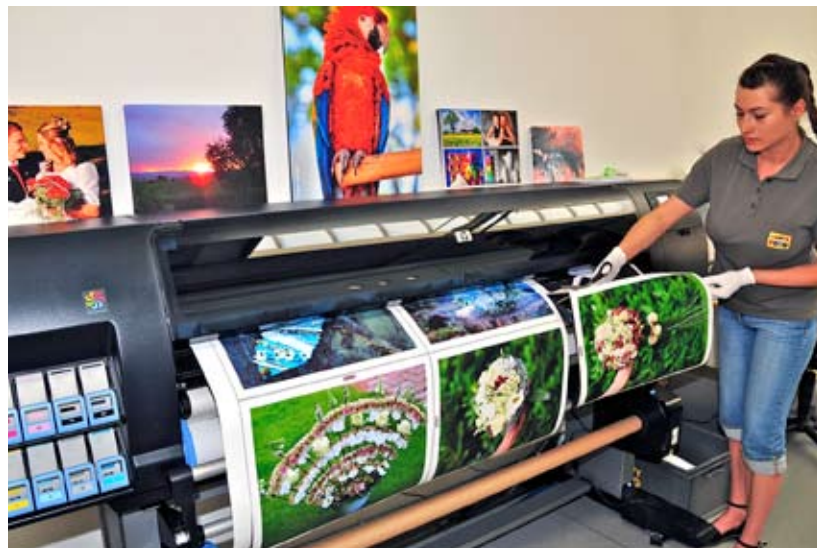
V roce 2004 HappyFoto otevírá pobočku i na Slovensku a Michaela Bílá Čížková se stává jednatelkou česko-slovenskou. „Na Slovensku jsme úplně vynechali éru klasických filmů a rovnou naskočili do rozjetého internetového vlaku,“ podotýká. Firma tak „nabobtnala“ na deset českých a jednoho slovenského zaměstnance.

Internet přinesl převrat

V roce 2001 Michaela Bílá Čížková odchází na první krátkou mateřskou a, jak sama říká, současně přišel první profesní zlom. „Po třech měsících jsem se vrátila do práce a hned jsme

„Po listopadu 1989 odešla moje maminka pracovat do laboratoře HappyFoto v rakouském Freistadtu. Majitel firmy se po čase rozhodl založit pobočku v Čechách a hledal partnera. A díky tomu, že moje matka byla jediná Češka, která tam v tu dobu pracovala, on s ní byl nadmíru spokojený a navíc věděl, že má dceru, která vystudovala vysokou školu a teď je v zahraničí, tak se na mě obrátil s nabídkou, jestli bych přijela na pohovor. Pracovala jsem v té době v Anglii jako au-pair, ale urychlila jsem svůj návrat, odjela do Rakouska a na podzim 1997 nastoupila do funkce jednatelky české pobočky,“ přibližuje svůj téměř bleskový pracovní start paní Michaela.

Pracovní kariéru nezačínala na zelené louce. V Čechách v tu dobu působila stejnojmenná, samostatná česká firma, která měla s rakous-

HAPPY FOTO Česko s. r. o.

Nové technologie opravdu proměnily chování klientů. Zatímco boom klasické fotografie kulminoval zhruba v letech 2000–2002 a roky 2006/7 byly zasvěceny digitálním snímkům, od roku 2008 v HappyFoto pozorují příklon k fotoknihám a fotokalendářům. „Není divu, vždyť je to v podstatě jednoduché. Zákazník si doma nainstaluje do počítače náš program, který mu umožní z vybraných fotografií sestavit vzhled stránek fotoknihy. Snímky může okomentovat a popsat a nám pak zašle hotový náhled. My fotoknihu vytiskneme, svážeme a odešleme na určenou adresu. A jako třešinku na dortu nabízíme fotoknihu na fotografickém papíře. Je to exkluzivní záležitost, která může být nádherným dárkem. Obdobně jednoduchý princip platí i pro kalendáře. Fixní je pouze umístění kalendáře, vše ostatní je v rukou klienta a na jeho představivosti a fantazii.“ A fantazii se meze nekladou ani v dalších produktech, které HappyFoto uvedlo na český trh v polovině roku 2010. „Začali jsme nabízet například

a my se v práci nezastavíme. A druhým vrcholem byl přelom Vánoc a Silvestra. Jenže loni jsme byli velice překvapeni, že se druhým nejsilnějším obdobím stal listopad. Nikdo tomu nechtěl věřit, podzim byl u nás vždy v relativním klidu. Ale digitální fotografie postavila všechno vzhůru nohama, takže už u nás není zákaz dovolených přes léto, ale na podzim,” říká s úsměvem dvojnásobná maminka.

fotopřání, fotoplátna, tisk fotografií na textil, puzzle, hrnky a magické hrnky, pivní korbele. Technologii pro nás zprvu zajišťovala německá firma. Usilovně jsme pracovali na tom, abychom ve Freistadtu rozjeli vlastní výrobní linku, což se nám nyní na jaře podařilo. K 33. výročí založení společnosti HappyFoto jsme 14. května ve Freistadtu slavnostně otevřeli novou výrobní

halu. Důvodem rozšíření výrobního závodu je především zvyšující se počet zákazníků, kteří objednávají fotoknihy. Do nové haly a nových strojů investoval majitel Bernhard Kittel celkem 12 miliónů EUR. Stavba trvala 20 měsíců a rozšířila skladové a výrobní prostory z 2400 m² na 5040 m². Ve dnech absolutní špičky zvládne nyní laboratoř ve Freistadtu během 24 hodin přijmout a zpracovat 2 milióny obrázků datových souborů a přeměnit je ve skutečné fotografie, fotoknihy, kalendáře či fotodárky.”

„Zákaz“ dovolených na podzim

Zajímavé je, že změna zákaznických preferencí způsobila, že se čeští zaměstnanci už opět těší z letního počasí. „Novým zaměstnancům jsem vždy s určitou nadsázkou říkala, že je u nás zákaz dovolených v létě. Lidé fotí ostosěst

Jde vůbec bez problémů skloubit role matky – jednatelky – manželky?

„Určitě to jde. Mým krédem je, že když jsem v práci, věnuji se jí, když jsem doma, jsem tam pro děti a manžela. Nemíchám to. Víkendy jsou tabu, nepracuje se, toho se držím a neporušuji to. Měla jsem i nabídku, jestli nechci bydlet přímo v budově, kde máme kanceláře. Ne, zaměstnání a soukromí se musí rozdělit. A hlavně mám podporu v manželovi. Přistoupil na to, že zkusí být doma s dětmi. A když to zvládl perfektně v prvním případě, nepochybovala jsem o tom, že to zvládne i podruhé,” uzavírá náš rozhovor Michaela Bílá Čížková. Právě přišel manžel s dětmi a je čas si odskočit na rodinný oběd.

Martin Dudek ■

Vzhůru na hrad!

O znovuotevření nádherně zrekonstruované Zlaté uličky už informovala všechna média, co jich tady máme. A není divu, vždyť tento skvost, neodmyslitelně patřící k areálu Pražského hradu, skutečně stojí za to navštívit.

V expozici je například zrekonstruován skromný příbytek střelce z družiny císaře Rudolfa II., středověká krčma, zlatnická dílna, pracovna známé pražské věštkyně Madame de Thébés či alchymistická dílna.

Jako expozice je zařízeno devět z 16 drobných

barevných domků, které se ve Zlaté uličce nacházejí. Pracovnu alchymisty návštěvníci naleznou v Bílé věži na začátku Uličky.

Uličku je možné navštívit pouze v rámci jednoho ze dvou prohlídkových okruhů Hradem. Pokud zvolíte ten kratší, tzv. Malý prohlídkový okruh, spojte návštěvu Zlaté uličky s prohlídkou Starého královského paláce, Bazilikou sv. Jiří a Katedrálou sv. Víta.

Velký návštěvnícký okruh zahrnuje vedle Zlaté uličky také prohlídku Starého královského paláce včetně expozice Příběh Pražského hradu, umístěné v gotickém podlaží paláce, dále Baziliku sv. Jiří, Jiřský klášter – Národní galerii, Obrazárnu Pražského hradu, Prašnou věž, Katedrálu sv. Víta a Rožmberský palác.

Rodinné vstupné malého okruhu činí 500 korun a je určeno pro dva dospělé a až pět dětí, dospělý zaplatí 250 Kč, děti, studenti a senioři 125 Kč. Rodinné vstupné na velký okruh pořídíte za 700 Kč, plné vstupné za 350 Kč a zlevněné za 175 Kč. Vstupenky na oba okruhy platí dva dny.

Zlatá ulička

INZERCE

VZDĚLÁVÁNÍ OTEVÍRÁ X MOŽNOSTÍ

REKVALIFIKAČNÍ KURZY S AKREDITACÍ MŠMT ČR

MŠMT ČR

DAŇOVÝ SPECIALISTA

Akreditace pod č. 10090/09-24/501

19. 9. – 26. 11. 2011

Absolvent kurzu se naučí přemýšlet tak, aby za veškerou ekonomickou aktivitou viděl vždy daňové dopady, tzn. naučí se „daňově myslet“.

PŘEDNÁŠÍ: Zdeněk Dušek (daňový poradce)

KÓD: 10400R CENA: 21 990 Kč (osvobozeno od DPH, neboť se jedná o rekvalifikační kurz)

ÚČETNICTVÍ – rekvalifikační kurz (večerní výuka)

Akreditace pod č. 10090/09-24/501

20. 9. – 15. 11. 2011

Absolvent kurzu získá základní znalosti k praktickému výkonu účetní profese. Může být zaměstnán jako účetní nebo se může připravovat k vedení účetnictví podnikatelům.

PŘEDNÁŠÍ: Ing. Rostislav Otřísal, CSc., doc. Ing. Jaroslava Roubíčková, CSc.

KÓD: 10405R CENA: 21 990 Kč (osvobozeno od DPH, neboť se jedná o rekvalifikační kurz)

MZDOVÝ/Á ÚČETNÍ – rekvalifikační kurz (večerní výuka)

Akreditace pod č. 20617/08-24/773

20. 9. – 3. 12. 2011

Absolvent kurzu získá takové znalosti a dovednosti, že je schopen vykonávat práci mzdové účetní a navazujících činností.

ODBORNÁ GARANTKA: Ing. Růžena Klímová a vysoce odborný lektorský tým.

KÓD: 10407R CENA: 21 990 Kč

Výuka probíhá vždy od 16:30–21:00, cena je osvobozena od DPH, neboť se jedná o rekvalifikační kurz.

VOX[®]
kurzy, semináře
rekvalifikace

1. VOX a.s.

Senovážné nám. 23,
Praha 1

Kurzy
a semináře
pořádáme
i v letních měsících.

WWW.VOX.CZ

PRAŽSKÉ SLUŽBY

NEPŘEKONATELNÝ SERVIS

- komplexní řešení odpadového hospodářství
- zimní a letní údržba komunikací
- stavební údržba komunikací, dopravní značení
- výroba tepelné energie

PRAŽSKÉ SLUŽBY, a.s.

A Pod Šancemi 444/1
180 77 Praha 9

T +420 284 091 111

F +420 284 091 505

E info@psas.cz

W www.psas.cz

Kongrespark.cz

■ Kongresy, plesy a firemní večírky

■ Out/Indoor teambuilding

■ Ubytovací služby

■ Outgoingové služby

KONGRESPARK se specializuje na poskytování komplexních služeb pro pořádání školení, konferencí, firemních tréninků, prezentačních akcí, eventů, firemních večírků, outdoorů a dalších hromadných akcí.

Ke spokojenosti svých klientů KONGRESPARK dále rozšiřuje síť smluvních partnerů a poskytovaných služeb v této oblasti.

Ve svém portfoliu nabízíme stovky pečlivě vybraných a prověřených hotelů poskytujících ubytovací kapacity, cateringové společnosti a školící prostory v rámci celé České republiky.

VÝHODY KONGRESPARKU.CZ:

Jednoduché objednávání služeb

Po celou dobu realizace komunikujete s přiděleným manažerem zakázky, který se stará o všechny Vaše požadavky.

Individuální přístup

Veškeré služby jsou šité na míru dle Vašich představ. Na jeden Váš požadavek Vám připravíme několik variantních řešení, z nichž si můžete vybrat.

Úspora pro Vás

Díky síti nasmlouvaných kapacit jsme schopni nabídnout výrazně lepší podmínky než v případě individuálních rezervací.

Péče o Vás od A až po Z

V rámci péče o Vaši firmu je pro nás stejně důležité zajistit jak "malou" službu pro Vašeho zaměstnance, tak náročný kongres pro Vás.

"Váš specialista na kongresové služby"

e-mail: info@kongrespark.cz tel.: +420 226 807 037

Více informací na www.kongrespark.cz.